

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 627

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

'Εν 'Αθήναις, 12 'Ιουλίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	•	8.50
'Εν τῶ ἐξωτερικῶ	φρ. χρ.	15.—
'Εν Ρωσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χ. Ψ. Ω., ἀπομνημονεύματα ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, κατὰ τὸ ἀγγλικόν. — Εὐγενίου Σκριῦ : ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ. — R. Jofffer : Ο ΛΟΦΟΣ ΑΝΤΕΡΝ. — 'Αλφόνσου Δωδέ : Ο ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θαναίων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

Χ. Ψ. Ω.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Ὁ Ἴωνᾶς ὑπεκλίθη καὶ εἶπεν :

— Ἐρχεται δι' ἐργασίαν, δεσποινίς, ὁ κύριος Βένσων συγκατετέθη νὰ τὸν δεχθῆ.

— Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ πατήρ μου διέταξε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃς σήμερον εἰς κανένα τὴν εἴσοδον, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, προσήσεν.

Καὶ μὰς παρετήρει διὰ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της, ἐνῶ διηρχόμεθα τὸν διάδρομον.

Μεγάλη συγκίνησις διὰ τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα, περιεργὸς δὲ ἐπιθυμία ἐκ μέρους ὄλων νὰ μὴ ἐπιτρέψουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς κανένα τὴν εἴσοδον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Βένσων.

Δὲν ἐξεπλάγην διόλου ὅτε ἐβράσασαμιν εἰν τὴν βιβλιοθήκην καὶ εὗρομεν τὴν θύραν αὐτῆς κλειστὴν ἔσθωθεν. Ὅπως δὴποτε, κρούσις ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ψιθυρισμὸς ἐκ μέρους τοῦ ὑπηρετοῦ, κατώρθωσαν νὰ μαλαξῶσι τὸν ἐρημίτην, ὁ ὁποῖος ἤνοιξε ταχέως τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου.

Ἦτο στιγμὴ ἀξιομνημόνευτος, διότι ἡ ἐνώπιόν μου μορφὴ εἶχε τι τὸ ἐπιβάλλον, ἡ δὲ ἐκπληξίς ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ μου ἦτο καταφανής, ἂν καὶ κατέβαλλον τόσους κόπους διὰ νὰ με δεχθῆ.

Ὁ κύριος Βένσων ἦτο ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος ἀνὴρ· ἡ κόμη του εἶχεν ἤδη λευκανθῆ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον ἀκατανίκητον θῆλυσιν.

Τὸ σοβαρὸν πρόσωπόν του καὶ ἡ ἰσχυρὰ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν παρετήρησα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τῷ ἐχάριζε κάθι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ λησμονήσω.

— Ἐρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ ἀστυνόμου; εἶπε δι' ὑπεροπτικοῦ, ὡς τὸ βλέμμα του, τόνου. Δύναμαι νὰ ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν;

Ὁ ὑπηρετὴς εἶχεν ἀποσυρθῆ.

— Κύριε, εἶπον συλλέγων τὸ θάρρος μου, διότι ἐπέισθην ἤδη ὅτι ἐνώπιόν μου εἶχον ἀνδρα τιμιώτατον, θὰ δώσετε σήμερον τὸ ἐσπέρας χορὸν. Τοῦτο εἶνε ἀσύνητες διὰ τὰ μέρη αὐτὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ διεγείρῃ μεγίστην περιέργειαν. Με-

ρικοὶ λέγουσιν ὅτι θὰ ὑπερπηδήσουν τὸν κιγκλιδωτὸν φραγμὸν, διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν χορὸν. Ὁ κύριος Οὐάιτ θέλει νὰ μάθῃ ἂν ἔχετε ἀνάγκην ἐνισχύσεως διὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ κανεὶς, ἐκτὸς τῶν προσκεκλημένων σας.

— Ὁ κύριος Οὐάιτ, εἶνε πολὺ καλὸς, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Βένσων διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἀλλὰ σταθερᾶς. Δὲν τὸ εἶχον σκεφθῆ, ἐπιθύρισε διευθυνόμενος πρὸς τὸ παράθυρον καὶ παρατηρῶν ἐκτὸς. Εἰσβολὴ περιέργων δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος. Ἦμποροῦν νὰ εἰσέλθουν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Αἴφνης ἐσταμάτησε προσβλέψας με.

— Ποῖος εἴσθε; με ἠρώτησεν ἀποτόμως.

Ἡ ἐρώτησις ἐκείνη με κατέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου, ἀλλ' ἀπεκρίθην μετὰ θάρρους :

— Ἐνίοτε βοηθῶ τὸν κύριον Οὐάιτ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του καὶ ἂν λάβετε ἀνάγκην, προθύμως θὰ σας προσφέρω ὅποιονδὴποτε βοήθειαν. Δύο λέξεις ἂν στείλετε πρὸς τὸν κύριον Οὐίδ, θὰ . . .

Μὲ διέκοψε διὰ νεύματος τῆς ἰσχνῆς χειρὸς του.

— Νομίζεις ὅτι θὰ ἠδύνασο νὰ ἐμποδίσῃς ἕνα, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελον νὰ εἰσέλθῃ;

— Ἐπιθύμουν τοῦλάχιστον νὰ δοκιμάσω.

— Προσκλητήρια διενεμήθησαν εἰς τοὺς προσκεκλημένους, ἀλλ' ἂν ἄλλοι ὑπερπηδήσουν τὸν φραγμὸν, τότε τὰ προσκλητήρια εἶνε περιττά.

— Θὰ φροντίσω ὅπως φουρηθῶσιν οἱ φραγμοὶ, ἀνέκραξα μετ' εὐχαριστήσεως, διότι θὰ ἠδύναμην νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν σκηνήν. Θὰ ἐμποδίσω ὅποιονδὴποτε τολμήσει νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῶν φραγμῶν καὶ ἂν . . . — Καὶ ἐσταμάτησα, διότι κάθι τι μοὶ ἔλεγεν ὅτι ὄφειλον νὰ μετρήσω καλῶς τοὺς λόγους μου— ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ μοὶ δώσετε τὴν ἀδειαν νὰ ἐνεργήσω ἀντὶ ἡμῶν, προσέθεσα διὰ τόνου ἐκφραστικῶς,

— Τὸ ἐπιθυμῶ, εἶπεν.

Καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης προσκλητήριον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἔτεινε λέγων,

— Λάβετε προσκλητήριο, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἐξασφαλίσῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὰς γαίαις μου· τὰ λοιπὰ κατωρθώσατε χωρὶς σκάνδαλα. Δὲν θέλω ἀνησυχίαν, ἀλλ' ἐάν ἰδῆτε κανένα νὰ περιφέρεται εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἢ νὰ θέλῃ νὰ εἰσέλθῃ διὰ τοῦ παραθύρου ἢ δι' ἄλλου τρόπου, συλλάβετε τον, ὅς ἦνε ὅποιος καὶ ἂν εἴνε. Ἔχω ἰδιαιτέρον λόγον, καὶ θέλω νὰ ἐκτελεσθῶν αἱ ἐπιθυμίαι μου, ἐξηκολούθησε μὴ παρατηρήσας τὴν ἀνησυχίαν, ἢ ὁποία μὲ κατέλαβε, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν αὐριοῦ μάθω ὅτι τὰ πάντα ἐξετελέσθησαν κατὰ τὰς διαταγὰς μου.

— Θὰ πράξω τὸ καθήκον μου, ἀπεκρίθη μετ' ἐμφάσεως καὶ διευθύνων κρυφίως τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντί μου καθρέπτου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου παρετήρησα τὸ ὄχρον καὶ συγκεκριμένον πρόσωπον τοῦ νέου Βένσων, ὁ ὁποῖος παρετήρει ἐντὸς τοῦ δωματίου, κεκρυμμένος ὀπισθεν παραπετάσματος.

— Θὰ παρευρεθῶ τὸ ἑσπέρας.

Ἐχαιρέτισα καὶ ἀπεσύρθη τὸ δωμάτιον.

Ὡς προῦπέθεσα, οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἰς τὴν θύραν συνήντησα τὸν κ. Ἄρτλεϋ.

— Μίαν λέξιν, κύριε, μοὶ εἶπεν. Ὁ Ἰωνᾶς μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι ἔρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ ἀστυνόμου. Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω δικαίως ἔρχεσθε νὰ παραξέτε τὴν ἡσυχίαν τοῦ πατρός μου καὶ μάλιστα κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν;

Ἡ ἔκφρασις τῆς φωνῆς του ἦτο γλυκεῖα. Ἐάν δὲν εἶχεν ἐντυπωθῆ ἐπὶ τῆς μνήμης μου ἡ ἐκπεπληγμένη μορφή του, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου παρετήρησα ἐντὸς τοῦ καθρέπτου, ἴσως ἤθελον πεισθῆ περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ νέου. Ἄλλ' ἤδη ἀμφεβαλλον. Εἰς ἀπάντησιν τῷ ἔδειξα τὸ προσκλητήριο, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε δώσει ὁ πατὴρ του.

— Καὶ θὰ ἀναλάβετε τὸ ἑσπέρας τὴν φρουρήσιν τῶν γαιῶν μας; ἠρώτησε λυπηρῶς, ρίπτων βλέμμα παράδοξον ἐπὶ τοῦ προσκλητηρίου.

— Μάλιστα.

Μὲ εἰσήγαγεν εἰς μικρὸν δωμάτιον πλήρες ἀνθίων.

— Προσέξατε, μοὶ εἶπεν. Ἡ παρέμβασίς σας εἶνε ἀδικαίολόγητος, καὶ ἐφοβίσσατε τὸν πατέρα μου ἀνωφελῶς. Δὲν ὑπάρχουν κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὴν πόλιν μας, καὶ ἂν δύο ἢ τρεῖς χωρικοὶ εἰσέλθουν εἰς τὰς γαίαις μας δὲν θὰ μὰς βλάψουν. Δὲν ἠμποροῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι πρὸέβαινον εἰς τὸ μέτρον αὐτό, δὲν ἐπιθυμῶ ἢ πρώτη μου αὕτη φιλοξενία νὰ λάβῃ διαστάσεις ἐχθρικός. Ὅποιαὶ ἴδη ποτε δὲ καὶ ἂν εἴνε αἱ παραγγελίαι τοῦ πατρός μου, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ τὰς ἐκτελέσετε, καὶ νὰ ἀναλάβετε μόνον τὴν φρουρήσιν ὅταν προσκληθῆτε.

— Ἄλλ' ὁ πατὴρ σας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ νὰ ἐκτελεσθῶν αἱ ἐπιθυμίαι του καὶ νὰ ὑπακούσετε εἰς αὐτόν. Δὲν θὰ εὐχαριστεῖτο ἂν ἔκαμνον ὅ,τι λέγετε. Δὲν δύναμαι νὰ τὸν δυσαρεστήσω.

Μὲ προσέβλεψεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Περιέμενον νὰ τὸν ἴδω εἰσάγοντα τὴν χεῖρα εἰς τὸ βαλάντιόν του, ἀλλ' ὁ Ἄρτλεϋ Βένσων ἦτο πονηρός.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν, ἂν ἐπιμένετε νὰ θεωρῆτε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρός μου ἀνωτέραν ὅλων, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε. Πράξατε τὸ καθήκον σας, ἀλλὰ μὴ ζητήσετε τὴν ὑπο-

στήριξιν μου ἂν μικρὸν ἀτύχημα σὰς κάμει νὰ αἰσχυρῆτε.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἦννόησα ὅτι συνήντησα κώλυμα, καὶ ἐξῆλθον κατεσπευσμένως τοῦ δωματίου. Ἄλλὰ μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγρυσαν πρὸς τὴν πύλιν, ἤκουσα ὀπισθεν μου ἐλαφρὸν βηματισμόν.

Στρέψας συνήντησα τὴν ὠραίαν θυγατέρα τοῦ κ. Βένσων, τὴν δεσποινίδα Κάρρην.

— Περιμένετε, κύριε, εἶπεν. Ὁ ἀδελφός μου μὲ ἐπληροφόρησε τίς εἴσθε, ἐξηκολούθησε βαδίζουσα μετὰ χάριτος. Εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, ποῖοι εἶνε οἱ κακοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν ὅτι θὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς γαίαις μας;

— Δὲν ἤξεύρω, δεσποινίς, τὰ ὀνόματα τῶν, ἀλλὰ βεβαίως θὰ εἴνε ἄχρεῖοι, τοὺς ὁποίους δὲν ἐπιθυμεῖτε, νομίζω, νὰ ἰδῆτε μεταξύ τῶν προσκεκλημένων σας.

— Δὲν ὑπάρχουν κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὴν μικρὰν μας πόλιν· θὰ ἔχετε λάθος, κύριε. Ὁ πατὴρ μου εἶνε νευρικός καὶ ταρασσεται εὐκόλως. Ἐκάματε κακὰ νὰ τὸν φοβίσετε.

Παρετήρησα τὸ σταθερὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ τρομάξῃ τάγμα ὀλόκληρον στρατοῦ, καὶ ἐμειδιάσα.

— Λοιπὸν, δὲν θέλετε νὰ φρουρηθῶσιν αἱ γαίαις σας, εἶπον μετὰ τόνου ὅσον ἠδύναμην ἀδιαφόρου.

— Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην.

— Ἄλλὰ ὑπεσχέθη πρὸς τὸν πατέρα σας νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του.

— Τὸ γνωρίζω, εἶπε προχωροῦσα κατὰ ἓν βῆμα, μετὰ μαγευτικοῦ μειδιάματος. Θὰ ἦτο ὀρθόν, ἂν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦσαν, ἀλλ' ἡμεῖς τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα ὑποθέτω γνωρίζομεν περισσότερα ἐνὸς ἐρημίτου—ἐγὼ, μάλιστα, προσέθηκε μετ' ἐμφάσεως,—σὰς λέγω ὅτι δὲνεῖνε ἀνάγκη. Φοβούμεθα τὸ σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ προκύψῃ ἂν οἱ περιφερόμενοι εἰς τὰς γαίαις καὶ ὑπὸ τὰ δένδρα προσκεκλημένοι μας συνελαμβάνοντο ὡς ἀπρόσκλητοι!

— Τί ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν νὰ κάμω; ἠρώτησα ὡς εἰ ἐνέειδον.

— Νὰ δεχθῆτε τὰ χρήματα αὐτά, ἐψιθύρισε ἐρυθριῶσα, καὶ νὰ περιορισθῆτε τὸ ἑσπέρας αὐτὸ εἰς ἀπομεμακρυσμένον μέρος, καὶ νὰ μὴ φανῆτε χωρὶς νὰ σὰς κλέσουν.

Ἡ προσβλητικὴ ἐκείνη πρότασις βεβαίως ὑπεδείχθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. Ἐλαβα τὸ βαλάντιον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἔδωκε καὶ τὸ ἐστάθμισα ἐπὶ στιγμὴν, σείων τὴν κεφαλὴν.

— Ἀδύνατον, ἀνέκραξα, ἀλλὰ — καὶ προσήλωσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου της — ἂν ὑπάρχη κανεὶς διὰ τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀφήσω ἀνενόχλητον, εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ζητήσω καὶ τὰ χαρακτηριστικά του. Εὐχαρίστως πάντοτε ἐκτελῶ τὰς ὀρέξεις τῶν κυριῶν.

Ἦτο τοῦτο τολμηρὸν διάβημα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ μὲ ζημιώσῃ. Περιέμενον μάλιστα νὰ διατάξῃ νὰ μὲ ἐκβάλλωσιν ἔξω, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς, ἐξηκολούθει ὅμως νὰ μὲ παρατηρῆ διὰ βλέμματος ὑπεροπτικοῦ, τὸ ὁποῖον μοὶ ὑπενήθυμισε τὸ βλέμμα τοῦ πατρός της.

— Ὑπάρχει εἷς, εἶπεν ταπεινοφώνως, ὁ ὁποῖος ἐξαίρετικῶς ἐπιθυμῶ νὰ μὴ προσβληθῆ, ὅ,τι ὀλίποτε καὶ ἂν τὸν ἴδωσι νὰ πράξῃ. Εἶνε προσκεκλημένος, ἐξηκολούθησε—καὶ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τῶν παρειῶν της, ἤρχισε νὰ ὠχρίξῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον— καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρευρεθῆ, ἀμφιβάλλω ὁ-

μως ἂν θὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν· μάλιστα ὑποπτεύω
μαὶ ὅτι θὰ προτιμήσῃ νὰ περιφέρεται ὀλίγον εἰς τὸν κήπον.
Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὸ ἐπιτρέψετε αὐτό.

Ἐπεκλήθην μετ' ἐνδείξεως μεγάλου σεβασμοῦ καὶ

— Εἰπέτε τὰ χαρακτηριστικά του, εἶπον.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε. Ἄλλ' αἴφνης παρατηροῦσά με
κατὰ πρόσωπον :

— Κυττάζετε, ἀνέκραξε τὸν καθρέπτην τῆς οἰκίας σας,
καὶ θὰ ἴδῃτε τὴν μορφήν του, ἂν ὄχι τὰ χαρακτηριστικά
του. Εἶνε μόνον ξανθός, ἐνῶ σεῖς ἔχετε τὴν κόμην μαύρην.

Καὶ ὑψώσασα ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν της, ὀπισθοχώ-
ρησε μὴ θέλουσα νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι.

Τὴν ἐσταμάτησα.

— Δεσποινίς, εἶπον, λάβετε τὰ χρήματά σας, προτοῦ ἀ-
ναχωρήσετε. Δὲν λαμβάνω πληρωμὴν. Νομίζω ὅτι θὰ μὲ
νομίσετε πολὺ ἀγενῆ, ἂν δεχθῶ χρήματα παρὰ κυρίας διὰ
μικρὰν χάριν, τὴν ὁποίαν τῆς προσφέρω.

Ἐκείνη ἔσειε τὴν κεφαλὴν λεγούσα :

— Δεχθῆτέ τα, παρακαλῶ καὶ βεβαιώσατέ με ὅτι δύνα-
μαι νὰ βασισθῶ εἰς ὑμᾶς.

— Βασισθῆτε καὶ χωρὶς χρήματα, ἀπεκρίθην, θέτων τὸ
βαλάντιον εἰς τὴν χεῖρά της.

— Τότε λοιπὸν μένω ἡσυχη, ἀπεκρίθη.

Καὶ ἀνεχώρησε.

Μετ' ὀλίγον ἐβαδίζον ἐπὶ τῆς δημοσίου ὁδοῦ. Ἐσκεπτό-
μην τί ἐσημαίνον ὅλα αὐτά ; Ἐπρόκειτο λοιπὸν περὶ ἀπλῆς
ἑρωτικῆς συνεντεύξεως, καὶ θὰ ἔχονον δι' αὐτὸ τὸν καιρὸν
μου :

Ἐξήγαγον τὸ σημειωματάρειόν μου, καὶ ἀνέγνωσα διὰ
τρίτην φοράν, τὴν ἐπιστολὴν μὲ τὴν ὑπογραφήν Κιβδηλος.

— Ἄ ! βεβαίως, εἶνε ἑρωτικὴ ἐπιστολή· ἀνέκραξα, εἶμαι
μωρὸς νὰ φαντάζωμαι ὅτι ἄλλο τι συμβαίνει. Οἱ νέοι αὐτοὶ
θὰ καταλάβουν ἐξ ἀπρόοπτου τὸν γέροντα ἐνώπιον τῶν φί-
λων των. Ἴσως ἐνυμφεῦθησαν κρυφίως καὶ καταφεύγουν εἰς
τὸ μέτρον αὐτὸ διὰ νὰ συμφιλιωθοῦν δημοσίᾳ. Ἄλλ' αὐτὴ
ἡ λέξις κίβδηλος καὶ τὸ παράδοξον ὕψος τοῦ Ἄρτλεῦ Βέν-
σων ; Δὲν πταίω ἐγὼ ἂν δὲν ἐπιτύχω. Θὰ κάμω ὅ,τι δύνα-
μαι... Ὀλίγοι ἀδελφοὶ ἐνδιαφέρονται τόσῳ πολὺ διὰ τὰς ἑ-
ρωτικὰς συνεντεύξεις τῶν ἀδελφῶν των, καὶ ἐπαγρυπνοῦν
τόσῳ περὶ τῆς ἐπιτυχίας των.

Εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπῆρχε κάτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθην νὰ
ἐννοήσω. Ἐν τούτοις τὸ καθῆκόν μου μὲ ὤθει νὰ μείνω πι-
στός μόνον πρὸς ἐκείνον, περὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ὁποίου δὲν ἀμ-
φέβαλλον.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ χωρίον ἀνεζήτησα τὸν κ. Οὐάιτ, πρὸς
τὸν ὁποῖον εἶπον τὰ πάντα. Αἱ ὥραι παρήρχοντο καὶ με-
τέβην εἰς τὸ καπηλεῖον διὰ νὰ δειπνήσω.

Ὁ ξένος εὐρίσκατο εἰς τὸ καπηλεῖον. Ἐκάθησεν εἰς τὴν
τραπέζαν, ἀλλὰ παρετήρησα ὅτι δὲν ἔφαγε διόλου. Καὶ τώρα,
ὡς καὶ πρότερον, ἡ μερφή του ἐξέφραζε τὴν αὐτὴν ἀνήσυχον
ἀνυπομονησίαν, ἣ ὁποία τὸν εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὰς πρώτας
στιγμὰς τῆς συναντήσεώς μας.

B

TO MAYPON DOMINON

Τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐσπέρας εὐρισκόμην εἰς τὴν
θέσιν μου. Ὁ μυστηριώδης ξένος, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν
μου, εἶχεν ἤδη τοποθετηθῆ εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν γωνίαν τῆς
ἀναδενδράδος, καὶ οὕτω ἔμεινον ἐλεύθερος νὰ ἐξασκῆσω ὄλην
μου τὴν ἰσχὺν πρὸς τὸν τολμήσοντα νὰ εἰσέλθῃ ἄνευ προσ-
κλητηρίου.

Περὶ τὴν ἐνάτην, πάντες σχεδὸν οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν
παρόντες. Ἡ ἐν τῇ ἐπιστολῇ προσδιωρισμένη ὥρα εἶχε φθά-
σει, καὶ ἔσπευσα ὁρμαίως ἕνα κρυθῶ ὀπισθεν τῶν βάτων. Ἡ
ἀπομακρυσμένη ἐκείνη θέσις ἦτο λίαν κατάλληλος διὰ μυσ-
τικὰς συνεντεύξεις. Οἱ πολυάριθμοι φανοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀρκετὰ
καλῶς ἐφώτιζον τὰ λοιπὰ μέρη, εἶχον ἐπιμελῶς ἀποκλεισθῆ
τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμην. Τὸ ἄπλετον φῶς, τὸ ὁ-
ποῖον ἐχύνετο ἐκ τῶν παραθύρων καὶ τῶν θυρῶν τῆς λαμ-
πρῶς φωταγωγημένης οἰκίας τοῦ κ. Βένσων, δὲν ἔφθανεν οὐδ'
ἀμυδρῶς νὰ φωτίσῃ τὴν κρύπττην μου.

Ὀλίγον περιέμεινον. Ἦκουσα πλησίον μου τὰς βάτους
ἀσθενῶς νὰ κινουῦνται καὶ εἶδον μορφήν ἀνδρὸς ἐνώπιόν μου.

— Εἶνε κανεὶς ἐδῶ, ἐψιθύρισεν ὁ ἐνώπιόν μου εὐρισκόμενος.

Ἐπρόχώρησα ὀλίγον διὰ νὰ παρατηρήσω καλλίτερον.

Πάραυτα ἐπανελάθε μετὰ περισσοτέρας βεβαιότητος :

— Εἶσαι ἔτοιμος διὰ κίβδηλον ;

— Εἶμαι ἔτοιμος δι' ὅλα, ἀπήντησα διὰ φωνῆς ἡλλοιω-
μένης, ὅπως δελεάσω τὸν ἐνώπιόν μου ἄγνωστον, πρὸς ἀπο-
κάλυψιν τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης συν-
εντεύξεως.

Ἄλλ' ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἔρριψε διὰ ταχείας κινή-
σεως ἐπὶ τῶν ὤμων μου πρᾶγμα τι, τὸ ὁποῖον ἐκράτει.

— Τυλίξου καλὰ μὲ τὸ δόμινον αὐτό, μοὶ εἶπε σιγά. Εἰς
τὸν χορὸν ἀπόψε θὰ εἶνε πολλοί.

Καὶ ἐνῶ μηχανικῶς ὑπήκουον ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς μου καὶ
ἐξηκολούθησε :

— Ἄκουσε, καὶ ἔχε ὑπ' ὄψει σου ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω. Δὲν
θὰ δυνήθῃς νὰ εἰσέλθῃς διὰ τῆς κεντρικῆς θύρας, ἐπειδὴ φρου-
ρεῖται, καὶ δὲν δύνασαι νὰ διέλθῃς χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃς τὴν
προσωπίδα. Τὸ παράθυρον ὅμως, τὸ ὁποῖον εἶνε ὑποκάτω τοῦ
ἀριστεροῦ ἐξώστου, εἶνε ἀνοικτὸν καὶ εἰς τὴν διαθέσιν σου. Ὁ
ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιτηρεῖ τοὺς ἐκεῖ περιφερομένους, ἐδω-
ροδοκῆθη, διὰ νὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον. Ἀφοῦ εἰσέλθῃς
εἰς τὴν οἰκίαν, ἀναμίζου ἀφόβως μὲ τοὺς προσκεκλημένους.
Μὴ διστάσῃς νὰ συνομιλήσῃς μὲ ὁποιοσδήποτε, ἀρκεὶ νὰ ἀ-
κούσῃς τὴν συμφωνηθεῖσαν λέξιν. Ἀκριβῶς τὰς δέκα ἀναζή-
τησε ἐν μαῦρον δόμινον, ἀπλοῦν. Ὅταν τὸ ἴδῃς νὰ προχωρή-
σῃ, ἀκολούθησέ το, ἀλλὰ μὲ φρόνησιν, διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι
ἀκολουθεῖς ἄλλον. Μετ' ὀλίγον θὰ σταματήσῃ καὶ θὰ σοῦ
δειξῇ θύραν κλειστήν. Σημείωσε ἀκριβῶς τὴν θύραν ἐκείνην,
καὶ ὅταν ἴδῃς τὸ μαῦρον δόμινον ν' ἀπομακρυνθῇ, ἄνοιξε καὶ
ἔμβα, χωρὶς φόβον καὶ δισταγμόν. Θὰ εὐρεθῇς εἰς μικρὸν ὡ-
μάτιον, παρκαίμενον τῆς βιβλιοθήκης. Ἐν πρᾶγμα ἀκόμη.
Ἐὰν τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν ποτήριον ἔχει ὁσμὴν αἴνου,
τότε ὁ πατήρ σου ἔπιε τὸ νυκτερινόν του ποτόν καὶ κατεκλίθη,

ἂν ὅμως δὲν περιέχει παρά ὀλίγην κόκκιν, μείνε βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Τότε περίμενε διὰ νὰ σοὶ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν τόσον ἀνυπομόνως ποθεῖς.

Καὶ ὁ ἄγνωστος, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἔθεσε βιαίως εἰς τὴν χεῖρά μου προσωπίδα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινα ἄφωνος καὶ ἀκίνητος. Τότε μόνον ἠννόησα εἰς ὁποῖον λαβύρινθον περιέπεσα, ὡς ἐκ τῆς μωρίας καὶ ἀφροσύνης μου, καὶ ἠρώτων ἑαυτὸν τί μὲ ὤθησε νὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὰς λεπτομερείας τὸσφ σκοτεινοῦ μυστηρίου, ἐντελῶς ἀποεμακρυσμένου τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων μου. Ἀπεφάσιστα νὰ ἐγκαταλείψω εἰς τὴν τύχην τὸ ἀπόκρυφον ἐκεῖνο ἔργον, προσεπάθησα νὰ ρίψω μακρὰν μου τὸ δόμινον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τόσφ παραδόξως καὶ μετὰ τσαυτῆς ἐπιμονῆς μοὶ ἔδωσεν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ἀλλ' ἄρχεται χεῖρες μὲ ἐδέσμευον. Ζωηρὰ ἀνάμνησις τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τοῦ ἀγνώστου μοὶ ἀνέμνησε τὴν φωνὴν τοῦ Ἄρτλεῦ Βένσων. Τὸ μυστήριον ἦτο ἀπλῶς οἰκογενειακόν, ἀλλ' ὄχι καὶ σύνθησις, ἐπὶ τῇ σκέψει δὲ ταύτῃ τὸ ἐνδιαφέρον μου ἀνεζωογονήθη, καὶ μηχανικῶς ἐφόρεσα τὴν προσωπίδα καὶ ἠτοιμάσθην νὰ ἐκτελέσω ὅ,τι ὁ ἄγνωστος μὲ διέταξε, μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας.

Τὸ παράθυρον τοῦ ἀριστεροῦ ἐξώστου ἦτο πράγματι ἀνοικτόν. Δι' αὐτοῦ ἔφθανε μέχρι τῶν ὠτων μου ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς καὶ ὁ θόρυβος τῶν φαιδρῶν φωνῶν τῶν προσκεκλημένων. Πικριλόχορραι σκιαὶ ὡς φάσματα διήρχοντο διηνεκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ὅρασις καὶ ἀκοή συνηνώθησαν ἵνα μὲ δελεάσωσιν. Ἐσπευσα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἰσῆλθον δι' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἡ πρώτη λέξις, τὴν ὁποίαν ἤκουσα ἦτο : «Χιού !»

Ἐξερωνήθη αὕτη ὑπὸ προσωπιδοφόρου, φέροντος ὠραίαν ἰνδικὴν ἐνδυμασίαν, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μετ' ἀξιοπρεπείας πλησίον τοῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσῆλθον. Ρίψας βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ ἀνεκάλυψα ὅτι ὑπὸ τὴν ἰνδικὴν μορφὴν ἐκρύπτετο κομψὸς νέος. Ὑπὸ περιεργείας δὲ κινούμενος ἔρριψα τὸ βλέμμα καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδιοῦ μου καὶ μετ' εὐχαριστήσεως παρετήρησα ὅτι καὶ τὸ ἰδικόν μου δόμινον ἦτο ἀρκετὰ καλόν. Ἦτο κιτρίνου ζωηροῦ χρώματος, ἐστολισμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ φανταστικὰ καὶ φαιδρὰ πρόσωπα.

— Ἄ ! εἶπον καθ' ἑαυτόν, φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἔχω τὴν τύχην νὰ μείνω ἀπαρατήρητος εἰς τὸ πλῆθος.

Ἡ πρώτη, ἡ ὁποία μ' ἐπλησίασεν, ἦτο φαιδρὰ καὶ κομψὴ ποιμενίς.

— ὦ ! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς, ἰδοὺ ἐν τῶν περιπλανωμένων προβάτων μου!

Καὶ γελῶσα μ' ἐχαϊρέτισεν.

Ἄλλ' ἡ κομψὴ ἐκείνη ποιμενίς, δὲν ἐπέσυρε τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐβεβαίωσα ὅτι ἦμην ἀπλοῦς λύκος, ἐντὸς προβαίου δέρματος καὶ ὅτι θὰ τὴν κατεβρόχιζα, ἂν δὲν ἐφευγε τάχιστα.

Ἐκείνη ἐγέλασε θορυβωδῶς καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινα μόνος, διότι προσωπιδοφόρος κυρία, τὴν ὁποίαν εἶχον ἴδῃ πρότερον μόνην καὶ ὄρθιαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, μὲ ἐπλησίασεν, ἐστηρίχθη μετὰ πολλῆς χάριτος εἰς τὸν βραχιόνά μου καὶ μὲ ἔσυρε κατὰ μέρος.

— ὦ ! εἶσαι σύ, Ἰωσήφ, ἐπιθύρισε. Πόσον χαίρω ποῦ σὲ βλέπω ἐδῶ ἐλπίζω ἐπὶ τέλους ὅτι θὰ γίνωμεν εὐτυχεῖς.

Φεβούμενος νὰ ὁμιλήσω εἰς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐγνώριζε κάλλιστα τὸν νέον, τοῦ ὁποῖου τὴν θέσιν παρανόμως εἶχον καταλάβει, ἐπίεσα μόνον τὸν βραχιόνά μου, ὁ ὁποῖος τόσον ἐμπιστευτικῶς μὲ ἐκράτει.

Βεβαίως τὸ κίνημά μου ἐκεῖνο τὴν ἠύχαριστησε, διότι ἐπανέλαβε θερμότητα :

— ὦ ! Ἰωσήφ, πόσον ἀνησυχῶσα ἕως ὅτου σὲ φέρω ! Ὁ Ἄρτλεῦ εἶνε καλὸς ἀδελφός, ἀλλὰ σὺ εἶσαι ὁ καλὸς μου σύντροφος. Ὁ πατήρ μας θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχής, ἂν κατωρθώσῃ νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθόν ...

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἡ εἰς τὸν βραχιόνά μου ἐρειδόμενη ἦτο ἡ δεσποινὶς Κάρρη Βένσων. Τῆς ἐπίεσα καὶ πάλιν τὸν βραχιόνά μου καὶ τρυφερῶς τὴν ἔσυρα πλησιέστερον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠσθανόμην ὅτι ἦμην καὶ τοῦ φοβερωτέρου κκούργου χειρότερος. Ἀλλὰ τί νὰ κμω ;

— Ὁ Ἄρτλεῦ σοῦ εἶπε τί θὰ κάμῃς ; ἐπανέλαβεν. Ὁ πατέρας εἶνε ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἐνδώσῃ, καὶ σήμερον καθ' ἄλλην τὴν ἡμέραν ἐκλείσθῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, διότι φοβεῖται μὴ σὲ ἴδῃ. Δὲν συγκατετίθετο νὰ δώσῃ τὸν σημερινὸν χορόν, ἂν δὲν τὸν ἐπειθα ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃς, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶσων ξένων. Πιστεύω ὅτι ἤρχισεν νὰ μεταμελήτε. Φοβεῖται μήπως ἀποθάνῃ ἄμα σὲ ἴδῃ. Ἀδυνατίσει πολὺ αὐτὸ τὸ ἔτος.

Καὶ στεναγμὸς τὴν ἠμπόδισε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Συνεκινήθη ἄμα καὶ ἐξεπλάγην. Συνεκινήθη διὰ τὴν ἀγνῆν θλίψιν τῆς ἀθώας κορασίδος καὶ ἐξεπλάγην διὰ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην, μὲ προφανῆ βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς οἰκογενείας.

Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανορθώσω τὸ πρᾶγμα, ἐτόλμησα νὰ ψιθυρίσω :

— Νομίζεις ὅτι ἂν μὲ ἴδῃ, θὰ ἐνδώσῃ ;

— Εἶμαι βεβαία. Θέλει νὰ σὲ ἴδῃ, Ἰωσήφ, καὶ ἂν δὲν εἶχε ὀρκισθῆ νὰ μὴ σοῦ ὁμιλήσῃ ποτέ, θὰ σὲ ἐφώναζε πρὸ πολλοῦ. Ὁ Ἄρτλεῦ, πιστεύει, καθὼς καὶ ἐγώ, ὅτι ἡ ὦρα τῆς συμφιλίωσεως ἐσήμανε.

— Πράγματι, ἐτόλμησα νὰ ἐπαναλάβω, φοβούμενος τὰς συνεπείας, ὁ Ἄρτλεῦ ἐπιθυμεῖ τὴν συμφιλίωσιν ;

— ὦ Ἰωσήφ, ἀμφιβάλλεις ; Δὲν προσεπάθησε ἐξ ἀρχῆς νὰ πείσῃ τὸν πατέρα νὰ τὰ λησμονήσῃ ὅλα ; Θὰ σὲ ἐνεθάρρυνε νὰ ἔλθῃς ; θὰ σοῦ ἐπρομήθευε δόμινον, θὰ εἰργάζετο ὡς προστάτης καὶ σύμβουλος, ἂν δὲν ἤθελε νὰ σὲ ἴδῃ συμφιλιοῦμενον μὲ τὸν πατέρα ; Δὲν ἐννοεῖς τὸν Ἄρτλεῦ, δὲν τὸν ἐννόησες ποτέ. Δὲν θὰ ἀπόθεις τόσφ τὰς προσφορὰς του, ἂν εἶχες ἐννοήσει πόσον εἰλικρινῶς εἶχε συγχωρήσει καὶ λησμονήσει τὰ πάντα. Ὁ Ἄρτλεῦ ἔχει τὴν ὑπερηφάνειαν, ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε κακόν, ἀλλὰ ἡ ὑπερηφάνειά του ἐνόδιε πρὸ τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς. Ὑπέφερες τόσα, τόσον καιρόν, δυστυχῆ Ἰωσήφ.

— Ἄ ! ἔτσι, ἐσυλλογίσθη, ὁ Ἰωσήφ εἶνε λοιπὸν ὁ περιμενόμενος.

Καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐπεθύμησα νὰ εἶμαι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀντεπροσώπευα, διὰ νὰ ἀσπασθῶ μόνον τὴν ἀγαπητὴν ἐκείνην ἀδελφὴν καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὰ εἰλικρινῆ αἰσθήματα τῆς.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν)

Φ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ

» Ο Θεοβάλδος ἐμμένων πιστῶς εἰς τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ σιγὴν καὶ ἐχεμύθειαν, καὶ χωρὶς νὰ μοὶ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην ἐξήγησιν ἐπὶ τῶν παραδόξων συμβάντων, τῶν ὁποίων ἡμεῖθα μάρτυρες, μὲ ἐγκατέλιπε μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κβμητος Πόπολι.

» — Δὲν ἔχεις πλέον τὴν ἀνάγκην μου, μὲ εἶπε. Σὲ ἀφίνω ἀπολαύουσιν τῆς γενικῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ, τοῦ ὁποίου εἶσαι ἀξία. Ἐὰν ἐπέλθῃ ἐν νέου δυστύχημα... θὰ ἐπανέλθω τότε καὶ ἐγώ. Τώρα ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν μου ἕτερος φίλος περισσότερον ἀξιολύπητος... ἐπειδὴ εἶνε ἔνοχος!...

» Καὶ ἀπῆλθε.

Θ

» Ἐμμεῖνα μόνη εἰς τὴν ἐξοχὴν αὐτὴν, τὴν ἄλλοτε τοσοῦτον τερπνὴν, τὴν τοσοῦτον θλιβεράν, διάγρουσα ἐκεῖ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς χηρείας μου καὶ μὴ λαμβάνουσα ἐπιστολὴν οὐδὲ εἰδήσιν ἐκ τῶν φίλων μου!

» Διατί τοῦτο; ἠγόρουν.

» Ἡ ἀσθένεια, ἥτις ἀπὸ τινος μὲ ἠπέλει. ἤρχισε τότε ἔτι παρά ποτε νὰ μᾶς ἀνησυγῇ.

» Τὸ κατ' ἐμέ, ὀλίγον ἐφρόντιζον περὶ τούτου· ἀλλὰ οἱ διαλογισμοὶ μου ἔτρεχον.

» Τέλος ἡμέραν τινὰ ἔλαβον ἐπιστολὴν, μόνη ἢ ἐπιγραφὴ τῆς ὁποίας μὲ ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσω. Ἦτο ἐκείνου, ἦτο τοῦ Κάρουλου.

» Μοὶ ἔλεγεν ὅτι ὁ Θεοβάλδος τῷ ἀπηγόρευσε νὰ μοὶ γράψῃ, ἀλλ' ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὑπέφερα, ὅτι ἠσθένουν, δὲν ἐσυμβουλευθῆ πλέον εἰμὴ τὸν ἑαυτὸν του.

» Τὸ κλίμα τῆς Ἀγγλίας σὲ βλάπτει, ἐξηκολούθει κατωτέρω, ἐπαυξάνει τὴν ἀσθενειάν σου, ἔχεις ἀνάγκην κλίματος θερμοτέρου καὶ γλυκυτέρου, τοῦ ὥραιου ἡλίου τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ ἀέρος τῆς πατρίδος.

» Ἐπᾶνελθε, ὄχι εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ δούκος τῆς Ἄρκου, ἢ ὁποία σοὶ ἀνακαλεῖ θλιβεράς ἀναμνήσεις, ἀλλ' εἰς Σορρέντην, παρά τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν γελόεσσαν ἐκείνην ἐξοχὴν, ἢ ὁποία σοὶ ἀνήκει, καὶ ἐνθα θὰ σὲ περιμένῃ ἢ φίλια».

» — Ἄ! ἀνέκραξα ἐκπεπληγμένη, ἐλησμόνησε λοιπὸν ὅτι τὰ πάντα ἀπώλεσα, ὅτι δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον τίποτε, οὔτε ὁ ἀὴρ τῆς πατρίδος μου, ἀφότου ἐδιώχθην καὶ ἐξωρίσθην;...

» Ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγην καὶ ἐχάρην ὅτε παρετήρησα ἐπισυνημμένον εἰς τὴν ἐπιστολὴν βασιλικὸν διάταγμα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀπέδειξε τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκογενειακὴν παρουσίαν μου.

» Δὲν ἤμην πλέον ἐξόριστος, ἤμην πλουσία καὶ εὐτυχής,

καὶ περισσότερον εὐτυχεστέρα, διότι ὤφειλον τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὸν φίλον τῶν παιδικῶν ἡμερῶν μου.

» ὦ! πόσον ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε γλυκεῖα πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν, καὶ μὲ πόσῃ χαρὰν δεχόμεθα τὰς εὐεργεσίας, αἱ ὁποῖαι μᾶς ὑποχρεοῦσι περισσότερον νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν.

» Παρευθὺς ἄφησα τὴν Ἀγγλίαν ἐπιβιβάσθην εἰς πλοῖον ἂν καὶ πάσχουσα καὶ μόνη!... κατὰμονος!.. ὄχι, τί λέγω; διαλογισμοὶ εὐάρεστοι μὲ κατέλαβον καὶ ἄλλοι ἔτι τερπνότεροι μὲ περιέμενον εἰς τὴν παραλίαν· ἐμελλον νὰ ἐπαινῶ τὴν ὥραιαν Ἰταλίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζον ὅτι ἐχωρίσθην διὰ παντός!

» Αἰχμάλωτος ἀνεχώρησα καὶ ἐπέστεφον ἐλευθέρῃ!... ἐλευθέρῃ.

» Ἄ! εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποῖαν εὕρισκόμην πόσαι ὄνειροπολήσεις, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, διηγείροντο διὰ τῆς λέξεως αὐτῆς!

» Ἀπατηλαί, πιθανόν, ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ὁ ὀρθὸς λόγος θέλει, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀποδιώξῃ!

» Ἐλπίδες ἄφρονες, τὰς ὁποίας γεννᾷ ἡ καρδία καὶ αἱ ὁποῖαι ἀδιαλείπτως φυγαδεύονται, ἐπᾶνέρχονται πάντοτε πρὸς τὴν πατρίδα των!

» Τέλος προσήγγισα τὰς ἀκτὰς τῆς Σορρέντης· ἐπᾶνεῖδον τὰς θελητικὰς ἐκείνας ἐξοχὰς, τὰς ὁποίας ὁ δούξ τῆς Ἄρκου ἂν καὶ ἐξουσίαζεν οὐδέποτε κατῴκησε.

» Ὁ Κάρουλος μὲ περιέμενον ἐκεῖ ἔτρεξα πρὸς αὐτὸν πλήρης χαρᾶς διὰ τὸ ἐνεστώσ καὶ τὸ μέλλον; ἀλλ' αἴφνης ἐξεπλάγην παρατηρήσασα τὴν μελαγχολίαν ἐξωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

» Τί τὸν ἐφόβιζε λοιπὸν τώρα; τί ἐπεθύμει;

» Δὲν ἤμην ἐλευθέρῃ;

» Ἐνόησα ὅτι ἡ ὑγεία μου ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης καὶ τῶν ἀνησυχιῶν του. Ἠσθάνθην βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην διὰ τοὺς φόβους του καὶ ὁ ἔρωσ μου ἠῤῥξανεν ἐκ τῶν περιποιήσεων διὰ τῶν ὁποίων μὲ περιέβαλλε.

» Μοὶ ἐφάνετο τόσον γλυκὺ νὰ ὀφείλω εἰς αὐτὸν καὶ μόνον καὶ εἰς μόνην τὴν ἐπιστήμην του τὴν ὑγείαν μου!

» — Φεῦ! μοὶ εἶπε, ἀπατάσαι νὰ μὲ νομίζῃς ἐπιστήμονα... ἐνῶ δὲν εἶμαι.

» — Πῶς; δὲν εἶσαι περίφημος ἰατρός;

» — Ἄ! ἀπὸ τὰς ἐπιστήμας ὅλας, αὐτὴν μόνην σήμερον φθονῶ. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν τὴν κατέχω καὶ ἀποδείξις ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἰατρῶσω καὶ ὅτι πρέπει νὰ παραχωρήσω εἰς ἄλλον τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν.

» Καὶ προσεκάλεσε τῶντι ἐκ τῆς Νεαπόλεως σοφὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος δὲν μᾶς ἄφησε πλέον, ὁ δὲ Κάρουλος μὲ πα-

ρεκάλει θερμῶς νὰ ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς του, διότι αἱ φροντίδες θὰ ἐπέφερον μεταβολὴν τὴν ὅποιαν ταχέως διέκρι- νεν εἰς ἐμέ.

» — Ἀπατάσαι, τῷ εἶπον, διότι τὴν καλλιτέρευσιν αὐτὴν τὴν ὀφείλω εἰς σὲ καὶ εἰς τὴν παρουσίαν σου.

» Καὶ πραγματικῶς, ποτὲ δὲν διήλθον ζωὴν εὐδαιμονεστέ- ραν καὶ τερπνοτέραν.

» Ὁ Κάρολος, γνωρίζων τὴν διάθεσιν καὶ τὸν ἔρωτά μου, ἐφροβεῖτο νὰ ἠμιλήσῃ περὶ τῶν ἐλπίδων τὰς ὅποιαις ἔτρεφε, καὶ συνεστελλόμεν ὅσον καὶ αὐτός.

» Μήπως ἦτο ἀνάγκη νὰ τοῦ εἶπω: ἡ καρδία αὐτὴ σοὶ ἀ- νήκει!

» Ἡδυνάμην νὰ δώσω ὅ,τι δὲν μοι ἀνῆκε πλέον;

» Ἀλλὰ μετ' ὀλίγων μηνῶν ἀκόμη σιωπὴν καὶ συστολὴν, τὸ πένθος τῆς χηρείας θὰ ἐτελείωνε καὶ τότε ὁ ἔρωσ, ὁ σήμε- ρον νομιζόμενος ἐγκλημα, θὰ καθίστατο καθῆκον!

» Οὕτω σιωπηλῶς συνεσοῦμεθα, καὶ αἱ ἡμέραι μας διηρ- χοντο μὲ τὴν γλυκεῖαν προσδοκίαν, ἡ ὅποια ἔκαμνε τὴν εὐτυ- χίαν μας ἔτι μεγαλειότεραν, καὶ οἱ φόβοι, αἱ ἀνησυχίαι καὶ ἡ δυσπιστία μου, διεσκεδάσθησαν.

» Τὸ μέλλον μοὶ ἐπροξένησε τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος, καὶ ὁμοῦς ὁ Κάρολος δὲν ἔκαμε λόγον περὶ οὐδενός, καὶ ἐφαί- νετο ὅτι δὲν ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ μεταξύ μας μυστήριόν τι ...

» Τί ἡδυνάμην νὰ ἀπαιτήσω ἀπὸ αὐτόν.

» Μὲ ἡγάπα;

» Τί μὲ ἔμελλε διὰ τὰ λοιπὰ;

» Ἀνελάβομεν τὰς εὐθύμους συνδιαλέξεις καὶ τοὺς ἐκτετα- μένους περιπάτους τῶν παιδικῶν μας χρόνων.

» Ἡ ἠμιλία του ἡ ὅποια ἦτο πάντοτε εὐχάριστος κατέστη τῶρα σπουδαιότερα καὶ διδακτικώτερα.

» Μακρὰν τοῦ κόσμου ἀνατραφεῖσα εἶχον ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τούτου ὅθεν ὁ Κάρολος ἐγνώρισεν εἰς ἐμέ ὅλα τὰ με- γάλα συμβάντα, τὰ ὅποια ἐτάραττον τότε τὴν πατρίδα μας, ὡς καὶ ὅλην τὴν Εὐρώπην.

» Ὡμίλει περὶ τῶν κυριωτέρων ἡγεμόνων αὐτῆς, καὶ περι- ἔγραφε τοὺς χαρακτήρας, τὴν πολιτικὴν, καὶ τὰς διαθέσεις των, ὡς ἂν συνέζησεν εἰς στενωπὰ τὴν μετ' αὐτῶν σχέσιν.

» Μοὶ ἀπεκάλυπτε τὰ σχέδιά των, τὰ ὅποια εἶχον σκοπὸν νὰ σύρωσι τὴν Ἰσπανίαν εἰς συμμαχίας καὶ νέους ἀγῶνας ἐνδόξους πιθάνον, ἐνῶ εἶχε μεγίστην ἀνάγκην εἰρήνης διὰ νὰ ἰατρεύσῃ ἐντελῶς τὰς πληγὰς τῆς καὶ μοὶ ἐξήγει προσέτι, τίνι τρόπῳ ἠδύνατο χωρὶς πόλεμον νὰ καταστῇ ἰσχυροτέρα καὶ μᾶλλον ἀξιοσέβαστος.

» — Θεὲ μου! Κάρολε, πῶς τὰ ἔμαθες ὅλα αὐτὰ: Μίαν ἡμέραν θὰ γείνης μέγας καὶ ἰκανώτατος ὑπουργός;

» Ἐμειδίασε τότε καὶ μὲ ἦθος προκατειλημμένον εἶπε,

» — Ὅχι, ποτὲ! ἡ ἰσχύς τόσον ἀπέχει τῆς εὐδαιμονίας! καὶ ἡ εὐδαιμονία οὐδὲν εἶνε ἐδῶ πλησίον σου.

» Μετὰ ταῦτα θλίβων τὸν βραχίονά μου, ὁ ὁποῖος ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ ρίπτων τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ὠραίου κόλπου τῆς Νεαπόλεως, τῆς εὐώδους ἐκείνης θαλάσσης, τῆς ὅποιας τὰ θωπευτικά κύματα ἐξέπνεον πρὸ τῶν ποδῶν μας, καὶ τοῦ δύνοντος ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἀκτινοβολῶν ἐσχημά- τιζε μυριάς φλόγας,

» — Ἐδῶ, ἀνέκραξεν, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Σορρέντης ὁ Τάσσοσ εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐδῶ ἠράσθη, καὶ ὑπέφερε!

» Καὶ παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, ὠμίλει διὰ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ γλυκεῖας περὶ τοῦ Τάσσοσ, περὶ τῆς δόξης καὶ τῶν δεινῶν του, οἱ δὲ εὐγλωττοὶ λόγοι του ἀν- τήχουν εἰς τὰ ὠτά μου, ὡς γλυκεῖα ἀρμονία, τὴν ὅποιαν θὰ ἐπροξένουν τὰ ἔξσματα αὐτὰ τοῦ ποιητοῦ τὸν ὁποῖον ἐξύμνει.

» Καὶ τὸν ἤκουον ... καὶ τὸν ἐθαύμαζον ... ἐνδοξὸς καὶ σε- μνυνομένη δι' αὐτόν καὶ διὰ τὸν ἔρωτά του.

I

» Τὰς ἐσπέρας διηγομεν εἰς σκιαὰ κομψήν, ἡ ὅποια εὐρί- σκετο ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς θαλάσσης καὶ ἐχρησίμευεν ἀντὶ βι- βλιοθήκης, καὶ αἰθούσης τῆς μουσικῆς...

» Ἐκεῖ ἐπαίζον κλειδοκύμβαλον, ὁ δὲ Κάρολος μὲ συνώ- δευεν.

» Ἀπέκτισε καὶ ἄλλο πλεονέκτημα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐπαίζεν ἄρπην μὲ τῶσιν ἐντέλειαν, ὥστε συνεχῶς διεκοπτό- μιν κατὰ τὸ μέσον στροφῆς τινος διὰ νὰ τὸν ἀκούσω ὁμοίως καὶ ὅτε εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀθυμίας καὶ τὰς ὄνειροπολήσεις του, μὲ συνεκίνει μέχρι δακρύων· ἐμπνεόμενος δὲ ἐδοκίμαζεν ἐνί- στε τὴν συγκίνησιν, τὴν ὅποιαν ἐπροκάλει.

» Λιφνιδίως ἡ κεφαλὴ του ἐκκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἡ ἄρπη διέφευγε τῶν χειρῶν του, καὶ ἐσπευδε μειδιῶν νὰ σφογ- γίσῃ τὰς δακρυβρέκτους παρειὰς του· πάραυτα, διὰ νὰ ἐπα- ναφέρῃ τὴν εὐθυμίαν, ἔκρουε τερπνόν τι γαυτικὸν ἄσμα. Ἡ καρδία του ἦτο σπανίας ἀγαθότητος, καὶ ἐν τούτοις ἐνίοτε, τὸ ὁμολογῶ, παρετηροῦντο εἰς τοὺς τρόπους του ἰδιοτροπία ἀνεξήγητοι.

» Χωρική ἐκ τῶν περιχώρων, Φιάμα ὀνομαζομένη, ἦλθε μίαν ἡμέραν νὰ μὲ εὐχαρίστησῃ, δὲν ἐνθυμούμαι διατί, καὶ μοὶ διηγήθη ὅτι, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, λιμοκτονοῦσα ὑπὸ τῆς πενίας, ἐδέετο ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, ζητοῦσα ἄρτον δι' ἑαυτὴν καὶ τὴν οἰκογέ- νειάν της.

» Βαλάντιον τότε πλήρες ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς· ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδεν ὠραῖον εὐγενῆ, τὸν Κάρολον, ὁ ὁ- ποῖος εἶπε πρὸς αὐτήν:

» — Δὲν εἶσαι ἡ Φιάμα, ἡ ἄλλοτε κηπουρὸς εἰς τὴν ἔπαυ- λιν τῆς Ἄρκου;

» — Μάλιστα, κύριε, καὶ ἀφότου· ἡ κυρία ἐξωρίσθη καὶ ἡ περιουσία της ἐδημεύθη, στεροῦμαι τοῦ ἄρτου καὶ δὲν ἔχω ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει.

» — Τὸ βαλάντιον αὐτὸ σοῦ τὸ στέλλει ἐκείνη, λάβε το, ἔσο εὐτυχῆς, καὶ παρακάλει τὸν Θεὸν δι' αὐτήν.

» — Καὶ διὰ σὰς, κύριε.

» Ἡ Φιάμα περιχαρῆς τότε ἐπανάφερε τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὴν οἰκογένειάν της· καὶ, χάρις εἰς τὴν γενναϊοδωρίαν τοῦ Καρόλου, ἐνυμφεῖθη ἀργότερα τὸν Βαπτιστὴν, τὸν ἐραστὴν της, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εὐτυχῆ, καθὼς καὶ φιλόπονον κηπουρόν.

» Ἡθέλησα τότε καὶ ἐγὼ νὰ προξενήσω μίαν ἐκπληξιν εἰς τὸν Κάρολον, ἐδῶκα λοιπὸν εἰς τὸν Βαπτιστὴν τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικηπουροῦ εἰς τὰ κτήματά μου, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐφθασε μετὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν τέκνων του.

» Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς του, περιπατοῦσα πρὸς τὸ μέ- ρος τῆς κατοικίας του, εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ Καρόλου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν βραχίονα ἐστηρίζομην.

» Ἐνόμιζον ὅτι ἡ θέα τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων καὶ

της τρυφερῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἐβασίλευε μεταξύ των θά τοῦ ἐπροξένουν γλυκεῖαν ἐντύπωσιν... ἀλλ' ἀπεναντίας εἶδον ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἔκφρασιν δυσαρρεσκείας, τὴν ὁποίαν ματαίως προσεπαθῆσε νὰ καταστειλῇ!

»Καὶ ὅτε τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔπαιζον, ἐκυλίσθησαν εἰς τοὺς πόδας του, ὡπισθοχώρησε ζητῶν νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἔπειτα εἰσχυθεὶς διὰ τὸ κίνημα ἐκεῖνο, ἐπλησίασε πάλιν· ἀλλ' ἐνῶ τὰ ἐκράτουν ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ τὰ κατεφίλου, ἐκεῖνος μόλις ψυχρῶς τὰ ἐθώπευσε.

»Ὅσακις συνήντα εἰς τὸν κῆπον τὴν Φιάμαν ἢ τὸν σύζυγόν της, τοὺς ὠμίλει μετ' ἀγαθότητος καὶ φιλίας, διὰ τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους κατέβαλον, καὶ ποτὲ δὲν ἀπεμακρύνετο χωρὶς νὰ δεῖξῃ δείγματα τῆς ἐλευθεριότητός του.

»Ἄρα συνήντα καὶ τοὺς δύο ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, μὴ προσέρων οὔτε λέξιν εἰς αὐτούς.

»— Νομίζω ὅτι ἀγαπᾷς τὴν Φιάμαν, τῷ εἶπον μίαν ἡμέραν εὐθύμως, καὶ ζηλεύεις τὸν Βαπτιστὴν.

»Μὲ παρετήρησε τότε ἐκστατικός, ἀπορῶν πῶς ἠδυνήθη νὰ συλλάβω τοιαύτην ἰδέαν καὶ τότε ἔσπευσα, γελῶσα, νὰ τὸν καθησυχάσω. Παρετήρησα πρὸς τοὺς ἐπανειλημμένους, ὅτι ὅσακις ἀπῆντα τὰ δύο παιδιὰ εἰς τὴν δενδροστοιχείαν, τὰ ἀπέφευγε διευθυνόμενος ἀλλοῦ· ἦτο ἀληθές ὅτι ἐθορύβουν πολὺ καὶ ὁ Κάρλος ἐζήτηε πρὸ πάντων τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν μοναξίαν· πρὸ ὀλίγου καιροῦ μάλιστα ἡ συνήθης μελαγχολία του ἐφαίνετο ἀυξάνουσα, καὶ τὸν εὕρισκον συνεχῶς μελαγχολικὸν καὶ σκεπτικόν. Καὶ ὅμως κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐφθάνομεν εἰς τὸ τέρμα τῶν πόθων μας! Μετὰ δύο μῆνας ἔληγεν ὁ χρόνος τοῦ πένθους· τί λοιπὸν ἐτάραττεν οὕτω τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας του; πῶς νέφη ἠδύναντο νὰ σκιάσουν τόσῳ λαμπρᾷ ἡμέρας! Ὁ Κάρλος ἔλαβεν ἐπιστολάς πολλὰς, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ὅτι τὸν ἀπησχόλουν πολὺ. Καὶ παρὰ τὴν συστολήν τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ εἶχον, ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω.

»— Ἀλλοίμονον! μὲ εἶπεν, ἔχεις δίκαιον, ἡ καρδίᾳ σου μὲ ἐμάντευσε· αἰσθάνομαι σφοδρὰν λύπην! πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω, Ἰωάννα, νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σὲ ἕνα μῆνα χωρὶς νὰ σὲ βλέπω· ἐννοεῖς τὴν θλίψιν μου;

»— Ναί, τῷ εἶπον, ἐπειδὴ κρίνω ἐκ τῆς ἰδικῆς μου! Καὶ διὰ τί ἀπομακρύνεσαι; ποῖος σὲ βιάζει;...

»Ἐνόησα ἀπὸ τὴν ἐζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του ταραχήν, ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ μάθω.

»— Δὲν σὲ ἐρωτῶ πλέον, ἀνέκραξα, δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε· ἡ φίλη σου δὲν θέλει νὰ μάθῃ τὰ μυστικά σου... μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γίνουσι ἰδικὰ της.

»Ἐσκίρτησεν, ἐγὼ δὲ ἔσπευσα νὰ προσθέσω:

»— Ἔως τότε, καὶ τότε ἀκόμη, θὰ διατάττης καὶ θὰ ὑπακούω. Ὑπάγε λοιπὸν ἀφ' οὗ εἶνε ἀνάγκη καὶ ἂν εἶμαι πρὸς σὲ ἀγαπητῆ, ἀπόδος ταχέως τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν μὲ ἀφαιρεῖς.

»Ὁρκίσθη νὰ ἐπανεέλθῃ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μῆνός, καὶ ἀπῆλθε... Τότε ἤρχισα νὰ σκέπτομαι πῶς νὰ διαγῶ τὰς ἡμέρας μου· πῶς νὰ εὕρω νέας ἐνασχολήσεις, νέαν ὑπαρξίν, ἐν ἐνὶ λόγῳ πῶς νὰ ζῶ χωρὶς ἐκεῖνον!... Οἱ ὅποιοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν τόσον τερπνοὶ καὶ εὐχάριστοι, ὅτε ἐκεῖνος εὕρισκετο ἐκεῖ, μοὶ ὑπενθυμίζον ἀδιαλείπτως τὴν ἀπουσίαν του, ὥστε δὲν ὑπέφερα νὰ μένω ἐκεῖ· πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν καὶ

ὄφειλον νὰ ἀπονεύω τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὸν βασιλεῖα διὰ τὰς εὐεργεσίας καὶ τὰς χάριτας, τὰς ὁποίας μοὶ ἀπένευμεν. Ἡ αὐτὴ εὕρισκετο τότε εἰς περιοδείαν, ὡς ἤκουσα, καὶ ἐσκόπευε νὰ διαμείνῃ ὀλίγας ἑβδομάδας εἰς Σεβίλλην. Ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω ἐκεῖ. Τὸ ταξεῖδιον ἐκεῖνο ἦτο καὶ διασκεδαστικόν καὶ ὄχι ἐπίπονον· ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσω ἠθέλησα, ὡς φρόνιμος ἰδιοκτήτης, νὰ λάβω γινῶσιν τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἡ ἀγαθότης τοῦ βασιλέως μοὶ ἀπέδωκε. Διήλθον λοιπὸν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας εἰς ἐργασίαν ὅπως νέαν δι' ἐμέ, νὰ ἐπιθεωρῶ δηλαδὴ καὶ νὰ τακτοποιῶ τὰ συμβόλαια καὶ τοὺς τίτλους, οἱ ὁποῖοι εὕρισκοντο εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Καρόλου. Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τούτων ἐν πρὸ πάντων εἴλκυσε τὴν προσοχήν μου· τούτο ἦτο τεμάχιον ἐπιστολῆς ἐσχισμένης καὶ ἐφθαρμένης· μόνον ὀλίγαὶ λέξεις διεκρίνοντο, ἀλλὰ τὰς λέξεις ἐκεῖνας τὰς εἶχε γράψῃ ὁ Θεοβάλδος. Ἴδου δὲ τί περιείχε τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο:

«Τί θέλεις λοιπὸν;... τί ἐλπίζεις... ἄφρων! ἐξάμηνον εὐδοκίμιαν... λέγεις, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἀποθάνης!... Νὰ ἀποθάνης, ἀχάριστε!... καὶ ἐκεῖνη;... Ἐπειδὴ δὲν ὀμιλῶ πλέον περὶ ἐμοῦ...»

»Ἐφρικίασα ἀναγνώσασα τὰς ἀκατανόητους ἐκεῖνας λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ἀναγγέλουσαι ἀπαισιὰ σχεδία, ἢ μᾶλλον, ἡ εὐκόλως ταραττομένη ψυχὴ μου εἶδεν ἀναμφιβόλως ἐξηγησῆν ὀλεθρίαν εἰς φράσεις, τῶν ὁποίων ἠγνόουν τὴν σειρὰν καὶ τὴν ἐννοίαν. Ἄλλ' ἀναζητοῦσα τοὺς εὐλογωτέρους λόγους διὰ νὰ καθησυχάσω... ἐφρίσσειν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ καὶ ἀπῆλθον κατεχομένη ἀπὸ φόβον καὶ κρύφιον προαισθημα συμφορᾶς τινος.

»Τὸ ταξεῖδιόν μου ἐν τούτοις ὑπῆρξεν εὐτυχές, καὶ ἔφθασα εἰς Καρθαγένην μὲ ἐξαισίον καλύτερον ἢ περιοδεῖα τῆς αὐτῆς μετέδωκεν εἰς ὅλον τὸν λαὸν ἦθος ἐορτάσιμον. Ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδου εὕρισκετο εἰς Σεβίλλην περιμένων τὴν βασιλισσάν, ἣτις ἤρχετο πρὸς συνάντησίν του, ἀφοῦ περιηγήθη τὰς πλησίον ἐπαρχίας. Ἐμείνα εἰς Καρθαγένην, διὰ νὰ ἀναπαυθῶ. Τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἔμεινα ἦτο πλησίον τῆς ἐκκλησίας, καὶ τὰ παράθυρά μου ὡς καὶ ὅλα τῆς ὁδοῦ ἐγαλύπτοντο δι' ὕψασμάτων, καὶ ἐστολίζοντο δι' ἀνθέων. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ διήρχετο μεγαλοπρεπῆς πομπή, ἡ τοῦ Καρδινάλιου Βιθιένας, ὁ ὁποῖος μετέβαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἱεραουργήσῃ.

»— Ἴδου τον, ἴδου τον, μοὶ εἶπον, δεικνύοντες μεγαλοπρεπῆ φορεῖον, λαμπρὸν ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων

»Ἐρριψα τότε τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ ἀγίου λειτουργοῦ εὐλογοῦντος τὸν προσπίπτοντα λαὸν καὶ:

»— Ὁ Θεοβάλδος! ἀνέκραξα.

»— Ναί, μοὶ ἀπεκρίθησαν, ὁ Θεοβάλδος Σέκης, ἐπίσκοπος τῆς Νόλας, ὁ νεώτατος τῶν Καρδινάλιων, καὶ ὁ ἐσχάτος διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Παπα Βενεδίκτου· ἔφθασεν εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν θέσιν διὰ τῆς εὐνοίας τῆς βασιλισσῆς, καὶ τοῦτο ἐπαξίως ἀπῆλαυσε διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν προτερημάτων του!

»Ἐμείνα ἀπόπληκτος! ὅσα ἔβλεπον, ὅσα ἤκουον μοὶ ἐν φαίνοντο ὡς διὰ μαγείας συμβαίνοντα. Τὴν ἐπομένην ἀνεχώρησα εἰς Σεβίλλην· ἡ ὁδὸς ἔβριθε ταξιδιωτῶν πεζῶν, ἐπίπλων, ἢ ἐν φορεῖῳ. Εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρω ἡμιόνους, ἐπειδὴ τέσσαρες μόνον ὑπῆρχον, καὶ αὐταὶ ἦσαν μισθωμέναι ὑπὸ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἐταξίδευεν

μετημφιεσμένως. Ὑπεχρέωθην λοιπὸν νὰ περιμείνω. Διὰ τὴν προφυλαχθῆν ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα καὶ τὸν κονισρτὸν κατεβίβασα τὰ παραπετάσματα τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμενῃν κατὰκλειστος, περιμένονσα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν σταθμὸν ἡμίονοι καὶ ὄδηγοί. Κρότος μᾶστιγος μὲ εἰδοποίησεν ὅτι ὄχημα ἔφθασε. Ἦνοιξα τότε τὰ παραπετάσματα τῆς ἀμάξης μου καὶ, ἀφοῦ τὰ νέφη τοῦ κονισρτοῦ ἀνεσκεδάσθησαν, παρατήρησα δίφρον κομψότατον ἀγγλικῆς κατασκευῆς· ἀλλ' ἀδυνατῶ νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὸν νευρικὸν τρόμον ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατελήφθην, ἅμα ἀνεγνώρισα τὸν Κάρολον καθήμενον πλησίον νέας καὶ ὠραίας γυναίκας. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο ἀπλουστάτη καὶ οἱ τρόποι τῆς διακεκριμένοι, ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐνετυπώθη ἕκαστε ἀνεξαλείπτως εἰς τὴν μνήμην μου· καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκόμη μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω! . . . παρκατα εἰ ταξειδιώται ἤλλαξαν ἡμίονους καὶ ἐπανελάθον τὴν ἐσπευσμένην ὁδοπορίαν των. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν καὶ αἱ ἡμίονοι ἐνῶ δὲ ἠτοίμαζον αὐτοὺς, ἠρώτησα τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σταθμοῦ, ἐὰν ἐγνώριζον τοὺς ταξειδιώτας.

» — Ὅχι, κυρία, ὑπέλαθον εἰς αὐτῶν· ἀλλ' εἶνε πλούσιοι καὶ πληθύνουσι καλά· θὰ εἶνε ἴσως σύζυγοι.

» — Ἡ τίποτε ἄλλο παρόμοιον, προσέθηκε μετὰ πονηροῦ μειδιάματος ἑτερός τις.

» — Πόθεν τὸ συμπεραίνεις ;

» — Μὰ τὴν Παναγίαν τῆς Ἀτόγας ! Ὅταν ταξειδεύουν ὁ εἰς εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου μόνει ! Ἐπειτα ἡ νέα κυρία ὠμίλει πάντοτε ἐνικῶς εἰς τὸν ὠραῖον κύριον.

» — Τῶνόντι ; ἠρώτησα, αἰσθανομένη τὴν καρδίαν μου ἐκλείπουσαν.

» — Ναι· καὶ τῷ ἔλεγε : «Κάρολε, τί φρονεῖς περὶ τοῦ κονισρτοῦ αὐτοῦ ; Δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι ἠμοιάζομεν πρὸς θεοῦς, ταξειδεύοντας ἐντὸς νεφελῶν ;»

» — Ἀρκεῖ πλέον, τῷ εἶπον, ἅς φύγωμεν.

» Ἐφθασα εἰς Σεβίλλην σχεδὸν ἡμιθανής, καὶ ἔμεινα εἰς τὸ ὠραιότερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως «Τῶν Ὀπλων τῆς Ἰσπανίας»· μόλις εἰσῆλθα εἰς τὸ πολυτελὲς δωμάτιον, τὸ ὁποῖον μοὶ προσέφερον ὁ ξενοδόχος, παρατήρησα κατὰ πρῶτον εἰκόνα ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς πλαισίου. Φαντάσθητε τὴν ταρχῆν μου ἢ εἰκὼν παρίστα τὴν ἀγνωστον ἐκείνην, τὴν συνοδοιπόρον, τὴν ἐρωμένην τοῦ Καρόλου, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις καὶ ἡ φυσιογνωμία ἐφαίνοντο πανταχοῦ νὰ μὲ καταδιώκουν.

» — Ποία εἶνε ἡ γυνὴ αὐτή ; ἠρώτησα τὴν ξενοδόχον.

» Ἐκείνη ἀπεκρίθη προσκλίνουσα :

» — Εἶνε δυνατόν ἡ κυρία νὰ μὴ ἀνεγνώρισε τὴν αὐτῆς Μεγαλειότητα τὴν βασιλίссαν !

» — Ἡ βασιλίссα ! ἀνέκραξα κλονιζομένη.

» Ἄ ! ἰδοὺ λοιπὸν πόθεν προήρχοντο ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐνοια τοῦ Καρόλου, ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖτο τὸ περιβάλλον αὐτὸν μυστήριον ! τὸ ὀλέθριον αὐτὸ μυστικόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήρτατο ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία του· ἰδοὺ τέλος τί ἐπροξένει τὰς θλίψεις καὶ τοὺς ἐλέγχους του ! . . . Κατατεθλιμμένη, ἐξουθενωμένη καὶ μὴ δυναμένη οὔτε νὰ σκεφθῶ, οὔτε νὰ κλαύσω, ἀγνοῶ πόσον διήρκεσεν ἡ κατάστασις μου αὐτή. Ὅτε συνῆλθον ἔμεινον ἀπὸ τὴν ξενοδόχον ὅτι ἤμην ὀλόκληρον ἐβδωμάδα ἀσθενής, καὶ διὰ τῶν φροντίδων καὶ τῶν περιθάλψεων τῆς ἀνεκτασῆς τὴν ὑγίαν μου ἔμαθα πρὸς τούτοις ὅτι πρὸ δύο ἡμε-

ρῶν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ ὅλη ἡ αὐλὴ ἐπέστρεψεν εἰς Μαδρίτην. Ἐγὼ ὠμίλουμαι ἀκούσιως πρὸς πάντας περὶ τῆς βασιλείσσης, καὶ πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξὴν ὅλοι ἀπεκρίνοντο ὅτι ἦτο ὁ τύπος τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, ὅτι ἐλάτρευε τὸν σύζυγόν της, ὅτι βοηθοῦσα αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸ βᾶρος τῆς πολιτείας, μόνην φροντίδα εἶχε, καθὼς καὶ αὐτός, τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἰσπανίας. Φεβουμένη μὴ προδοθῆ τὸ φοβερὸν μυστικόν, τὸ ὁποῖον μόνη ἐγὼ ἐγνώριζον, ἐτόλμησα μετὰ φόβου καὶ περισκέψεως νὰ διακυβεύσω ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ Καρόλου. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἦτο ἀγνωστον· οὐδεὶς ποτε τὸ ἤκουσεν ἀναφερόμενον, καὶ οὕτως ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Λουδίνῳ οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸν Κάρολον Βρόσκη.

ΙΑ'

« Ἄρα ἡ ὑγεία μου ἐπέτρεψεν ἐνὰ ὁδοιπορήσω ἀνεχώρησα. Ἐφρασα πάλιν εἰς Νεάπολιν, ἀλλὰ δὲν ἐπανῆλθον πλέον εἰς Σορρέντην, τῆς ὁποίας ἡ τερπνὴ θέα καὶ αἱ εὐτυχεῖς ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας προεκάλει, μοὶ διήγειρον μῖσος· ἀλλ' ἔτρεξα καὶ ἐκλείσθην ὑπὸ τὰς ζοφεράς στοὰς τῆς ἐπαύλεως Ἄρκου. Οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς πυργίσκοι καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀμακρωθέντα καὶ φθαρόντα τείχη διήγειρον μελαγχολίαν συμφωνοῦσαν πρὸς τὴν κατάστασίν μου. Ἡ μία πτέρυξ τοῦ πύργου ἦτον ὀκδομημένη ἐπὶ βράχων, καὶ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν ἔρρεεν ὀρηκτικὸς χεῖμαρρος. Εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου ἐκείνης εὐρίσκετο ὁ θάνατος ! Ἄνατος βέβαιος, γαλήνιος . . . πολλάκις, τὸ ἠμολογῶ, σταθεῖσα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου καὶ ὑπολογίζουσα τὸ ἄμετρον βάθος, ἐσκέφθην νὰ κρημισθῶ . . . Ἀλλ' ὁ Θεὸς μὲ ἠμπόδισε ! Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσα ὑπὸ τὸν πάταγον τοῦ χεῖμαρρου τὴν φωνὴν τοῦ Θεοβάλδου, ἡ ὁποία μοὶ ἀνήγγελλε τιμωρίαν καὶ τὴν αἰωνίαν κύλασιν . . . Καὶ περίτρομος ἀπεφάσισα νὰ ὑπομείνω καταδίκην μακροτέραν καὶ ὀδυνηροτέραν.

» Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ὁ Κάρολος ἦτο ἀπὼν, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν φυλάξας τὴν ὑπόσχεσίν του ἐπανῆλθεν εἰς Σορρέντην τὴν ἠρισθεῖσαν ἡμέραν· δὲν μὲ ἤυρεν ἐκεῖ καὶ ἐσπευσεν εἰς τὴν ἐπαυλίαν τῆς Ἄρκου, καὶ ἂν δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη τὴν προδοσίαν του, ἡ ταρχῆ καὶ ἡ λύπη του, ἤρκεον νὰ τὸν προδώσουν.

» Εἰλικρινῆς καὶ ὑπερήφανος, δὲν ἠδυνάμην νὰ κρύψω τὴν θλίψιν μου, οὐδὲ νὰ ταπεινωθῶ καταφευγούσα εἰς ἐπιπλήξεις. Τῷ διηγήθηται λοιπὸν ψυχρῶς ὅτι εἶδον· καὶ ἤκουσα, ὑποσχόμενη συγχρόνως νὰ σιωπήσω ἐπὶ μυστηρίου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκρέματο ἡ ζωὴ του. Μὲ ἄφιεν νὰ ἠμιλῶ, χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃ, καὶ ὅτε ἔπαυσα, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του ἐπιστολήν, καὶ τείνων αὐτὴν πρὸς με :

» — Δὲν θὰ ἀνυπόκριτος, εἶπεν, εἰς ψυχὴν ζωσαν περὶ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς . . . οὔτε εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον.

» Ἡ ἐπιστολὴ ἦτον τῆς βασιλείσσης καὶ περιεῖχε τὰ ἐξῆς :

« Οὐδεὶς, Κάρολε, εἶνε μακρόν σου, ἀφωσιωμένος εἰς τὸν σύζυγόν μου, δὲν ἔχει θεράποντα πιστότερον μῆτε σύμβουλον σοφώτερον· σὲ ὀρκίζω εἰς τὴν ζωὴν του τὴν ὁποίαν σοὶ ὀφείλω, εἰς τὴν τρυφεράν ἀγάπην ἣν ἔχει πρὸς ἐμὲ, εἰς τὴν μέριμναν ἣν λαμβάνω περὶ τῆς εὐτυχίας καὶ δόξης τοῦ βασιλείου του, νὰ μὴ ἀκούης πλέον ἀνυποστάτους φόβους, καὶ νὰ περιφροῦνῃς προλήψεις ἅς καὶ ἡμεῖς περιφρονοῦμεν. Τί σημαίνει ἡ γέννησις σου ; τί ἡ θέσις σου ; Μὴ δώσης ἀκρόασιν χάριν ἡμῶν εἰς τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ὕβρεις τῶν αὐλικῶν, καὶ ἔσο ὑπουργός μας ὡς εἶσαι φίλος μας. »

« Σὲ περιμένω τὴν 20ῆν τοῦ μηνὸς εἰς Ἀραγγοῦέζ. »

(Ἐπεται συνέχεια).

R. JOPFFER

Ο ΛΟΦΟΣ ΑΝΤΕΡΝ

Ἐξερχόμενός τις τῆς κοιλάδος Σαμυνῆ πρῶτον ἀπαντᾷ τὴν τοῦ Σερβῶ.

Ὅτε ἡ χιὼν δὲν καλύπτει τὰς παρακειμένους κορυφάς, ἀνθηρὰ δ' ἡ χλόη τοὺς λειμῶνας κοσμεῖ, καὶ ὁ ὄρων ἡλιος χρυσοῖ τοὺς στεφανοῦντας τὴν κοιλάδα βράχους, ἡ ἀγρία καλλονὴ τοῦ μέρους τούτου τέρπει τὸν ὁδοιπόρον.

Καλύβαι τινὲς εἶνε διεσπαρμέναι ἐνθεν κακείθεν, ὧν δεσπόζει μικρὸν ξενοδοχεῖον εἰς ὃ ἀφικόμεν τὴν ἐσπέραν τῆς 12 Ἰουνίου.

Κατὰ πολλοὺς τρόπους δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ τῆς κοιλάδος ταύτης.

Ἡ ὁμηροσία ὁδὸς εἶνε ἀκοπωτάτη τῶν ἄλλων, ταύτην δὲ οἱ πλεῖστοι τρέπονται.

Νέος ὢν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ἐπιποθῶν, ὡς οἶόν τε πλεῖστα νὰ ἴδω μέρη, ἀπηξίωσα τὸν εὐχερῆ καὶ αἰσχρὸν, κατ' ἐμέ, τοῦτον τρόπον ἐξόδου.

Ὁ κάτοικος τῶν Ἀλπεων ἐπιθυμεῖ κορυφὰς λόφους καὶ συμβάντα, κινδύνους καὶ θαύματα. Διατί; Τοιαύτη ἡ φύσις του. Ὡς ὁ ὄνος δὲν δύναται νὰ σκεφθῇ ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος ὁρόμος ἐκ τοῦ μύλου εἰς τὸν κλίβανον ἐκτὸς τοῦ ὄμαλου ὃν συνήθως λαμβάνει, οὕτω καὶ ὁ κάτοικος τῶν Ἀλπεων μίαν μόνον γνωρίζει ὁδὸν ἐκ Σερβῶ εἰς Γισέβραν, τὴν μακροτέραν καὶ τραχυτέραν τῶν ἄλλων.

Οἱ πρὸς ἐμπορίαν ὁδοιποροῦντες, οἱ ἀγορασταὶ τυροῦ, οἱ τραπεζῖται καὶ οἱ γέροντες μιμοῦνται τὸν ὄνον οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ καλλιτέχναι, οἱ Ἀγγλοὶ καὶ ἐγὼ τὸν κάτοικον τῶν Ἀλπεων.

Διὰ τοῦτο, εὐθύς ὡς ἀφικόμεν εἰς τὸ μικρὸν ἐν Σερβῶ ξενοδοχεῖον καὶ ἐσπευσα νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῶν λόφων, τῶν στενωπῶν καὶ τῶν διαφόρων διαβάσεων.

Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ λόφος Ἀντέρν εἶνε στενὸν δύσβατον μεταξὺ τῶν κορυφῶν τοῦ Φίζ καὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Βυέ κείμενος. Ἡ πρὸς αὐτὸν ἀτραπὸς εἶνε δυσχερὴς, ἄβατος δὲ καὶ ἀπόκημος ἡ κορυφή. Χαίρων ἐπὶ τούτῳ ἀπεφάσισα τὴν ἐπομένην ν' ἀνέλθω μετὰ ἐπιτηδείου ὁδηγοῦ.

Δυστυχῶς ἐν τῇ διαμερίσματι ἐκείνῳ δυσκόλως ἀπαντᾷ τις τοιοῦτους, μάλιστα δὲ κατῴρθωσα νὰ εὔρω κυνηγὸν τινὰ ὅστις, ὡς μοὶ εἶπον, ἠδύνατο νὰ με ὁδηγήσῃ.

Κατὰ σύμπτωσιν ὅμως, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὤφειλεν ἐπὶ μισθῷ νὰ ὁδηγήσῃ Ἀγγλον τινὰ μεταβαίνοντα εἰς Σίζτ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἣν προεθέμην νὰ τραπῶ.

Ὁ Ἀγγλος οὗτος ἔφερε στολὴν φιλόκαλον καὶ πλουσίαν, θὰ ἦτο δὲ εὐγενέστατος τοὺς τρόπους, ἐπειδὴ χαιρετίσαντος ἐμοῦ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ ξενοδοχείου ἰστάμενον ἐμείνεν ἀκίνητος μὴ ἀνταποδοῦς τὸν χαιρετισμὸν!

Τοῦτο δὲ, ὡς γνωστὸν, θεωρεῖται παρ' Ἀγγλοῖς ἐλευθερίου ἀγωγῆς τεκμήριον.

Ἐν τούτοις μαθὼν ὅτι ὁ μόνος ἄνθρωπος ὅστις ἠδύνατο νὰ με ὁδηγήσῃ εἰς τὸν λόφον Ἀντέρν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ὁδοιπόρον ἐκείνον, προσῆλθον εἰς αὐτὸν ἐπιποθῶν ἵνα μοὶ ἐπιτρέψῃ ν' ἀνέλθω μετ' αὐτοῦ τὸν λόφον πληρόνων τὸ ἤμισυ τοῦ συμφωνηθέντος μετὰ τοῦ κυνηγοῦ μισθοῦ.

Ὁ Ἀγγλος ἐκάθητο ἀκτικρὺ τοῦ Λευκοῦ ὄρους, εἰς ὃ ὄμως δὲν ἀπέβλεπεν.

Ἐχασμάτο ἔπραξα τὸ αὐτό, ἵνα δεῖξω τὴν συμπάθειάν μου μετὰ τινὰς στιγμάς, καθ' ἃς ἐνόμιζον ὅτι ὁ λόφος ἠδύνατο νὰ με παρατηρήσῃ καλῶς.

— Μεγαλοπρεπὲς! εἶπον χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἐξάισιον θέαμα!

Οὐδεὶς ἐκινήθη, οὐδεὶς ἀπεκρίνατο.

— Ὁ κύριος, εἶπον αὐτῷ λίαν εὐγενῶς, ἔρχεται ἀναμφιβόλως ἐκ Σαμυνῆ;

— Ναί.

— Καὶ ἐγὼ τὴν πρωίαν ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν.

Ὁ Ἀγγλος ἐσιώπα χασμώμενος.

— Δὲν ἔλαβον, κύριε, τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς συναντήσω καθ' ὁδόν. Θὰ διέλθετε βεβαίως διὰ τοῦ λόφου Βάλμ.

— Ὅχι.

— Διὰ Βραριόρ, ἴσως;

— Ὅχι.

— Χθὲς ἦλθον ἐνταῦθα ἐκ Μελκίνης Κεφαλῆς καὶ προτίθεμαι νὰ ἀνέλθω αὐριον τὸν λόφον Ἀντέρν, ἂν δυναθῶ νὰ εὔρω ὁδηγόν. Μοὶ εἶπον ὅτι ἐλάβετε ἕνα.

— Ναί.

— Ναί, ὄχι. Εἰς τὸν διάβολον! ἔλεγεν κατ' ἐμαυτὸν. Ἀνόητον κτῆνος!

— Θὰ σᾶς ἠνώχλουν, κύριε, ἠρώτησα, ἂν δὲν εὔρω ὁδηγόν, νὰ ἐνωθῶ μεθ' ὑμῶν πληρόνων τὸ μερίδιόν μου;

— Ναί, θὰ ἠνώχλουν ἐμέ.

— Δὲν ἐπιμένω λοιπόν.

Καὶ ἀπεμακρύνθη καταθελχθεὶς ἐκτῆς μετ' αὐτοῦ ὁμιλίας!

Μαγευτικαὶ τῶ ὄντι διαρρέουσιν ἐν ὁδοιπορίᾳ αἱ ἐσπεριναὶ ὥραι, καθ' ἃς ἐν χώρᾳ ἐρήμῳ καὶ ἀγρία βαδίζει τις ἠσυχως, ἄφροντις παρατηρῶν τὰ προστυγχάνοντα ἀντικείμενα συνομιλῶν μετὰ τῶν διαβατῶν καὶ διεγείρων διὰ τοῦ περιπάτου τὴν ὄρεξιν, ἣν τὸ παρασευαζόμενον φαγητὸν μετ' οὐ πολὺ θὰ πληρώσῃ.

Οὕτω περιπατῶν διηυθύνθη πρὸς τινὰ λόφον κεκαλυμμένον ὑπὸ ἔρειπιων. Ἐκαλεῖτο Βουνὸν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ.

Δύο αἴγες νεμόμεναι τὴν ὄροσερὰν πόαν ἔφυγον, ἀμα με ἤκουσεν. Ἐκκθισα ἐπὶ ἐξέχοντος ὑψώματος, ἐξ οὗ ἠδύναμην νὰ ἐπισκοπῶ τὰ πέριξ.

Τὴν κοιλάδα ἐκάλυπτεν ἡδῆ ἡ σκοτία· τὰς χιονοσκεπεῖς ὄμως κορυφὰς τοῦ παρακειμένου Λευκοῦ ὄρους μεγαλοπρεπῶς αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου ἐχρύσουν λαμπρὰν ἀποτελοῦσαι εἰκόνα μετὰ τοῦ ἀνεφέλου κυανοῦ οὐρανοῦ.

Καθ' ὅσον ὁ ἥλιος ἐξαφανίζεται τὸ φῶς καταλείπει τὰς κορυφὰς ὅταν δὲ καὶ ἡ τελευταία κρυβῆ ἀκτίς φαίνεται ὅτι ἡ ζωὴ παύει θερμαίνουσα τὴν φύσιν.

Τότε αἱ αἰσθήσεις μέχρι τοῦδε ἐν ἐκστάσει, προσηλωμέναι εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, ἀναλογίζονται τὴν κοιλάδα. Ἡ πορεία αἰσθάνεται ψυχρότεραν τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, τὸ οὖς ἀκούει τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ, ὁ νοῦς καταλείπει τὴν αἰθερίαν πορείαν του ὁρεγόμενος τοῦ δειπνοῦ.

Ποιμὴν τις ἦλθεν ἵνα ζητήσῃ τὰς αἰγὰς του. Κατῆλθον μετ' αὐτοῦ. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἄνθρωπος ἐγνώριζε βεβαίως τὸν λόφον Ἀντέρν, καὶ θὰ ἐλάβανον αὐτὸν ὁδηγόν ἂν δὲν μ' ἐξέπληττεν ἡ μεγάλη δειλία του.

— Οἱ χωρικοὶ μαλιστα δύνανται ν' ἀπέλθωσιν, ἀλλ' ὤ-
μεϊς! Ὁχι. Ἡ χιῶν εἶνε πολλή· πρὸ ἠκτῶ ἡμερῶν ἐχάθη-
σαν δύο χοῖροι τοῦ Πέτρου, καὶ ἡ συζυγὸς τοῦ ἤτις ὠδήγει
αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Σαμοᾶ. Δύο χοῖροι πολὺ μεγάλοι.
Ἄν τοὺς ἐπώλει, τούλαχιστον. Εἶνε κακὴ ἡ διάβασις τὸν
Ἰούνιον.

Ἡθέλῃσα νὰ καταδείξω εἰς αὐτόν, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὀδοι-
πορικοῦ μου χάρτου, ὅτι ἡ διὰ τοῦ λόφου Ἀντέρν διάβασις
ἦτο λίαν εὐχερής, ἐπειδὴ 7, 086 μόνον πόδας ὑψοῦται ὑπὲρ
τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ χιῶν μόνον εἰς ὕψος
7812 ποδῶν δὲν διαλύεται.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆ τις! εἶπεν ὁ ποιμὴν. Δὲν
ἐννοῶ τοὺς ὑπολογισμοὺς σὰς, μάθετε ὅμως ὅτι πρὸ δύο ἐ-
τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ λόφου Ἀγγλος
τις. Ἦτο νέος· εἶδον τὸν πατέρα του θρηνοῦντα καὶ ὀδυρό-
μενον. Τὸν ὑπεδέχθησαν καλῶς ἐν Ρενῶ καὶ τῷ ἔδωσαν ξηρὰ
κάρυα, κρέας καὶ οἶνον· οὐδὲν ἐδέχθη. Ἦθελε τὸν υἱὸν του,
μετὰ 36 ὥρας τὸν ἔλαβε νεκρόν.

Ἦτο πρόδηλον ὅτι ὁ ποιμὴν ἐσφάλλετο. Ὁ λόφος τοῦ
Ἀντέρν δὲν ἦτο τοσοῦτον ἐπικίνδυνος, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ
εὐρῶ ὀδηγὸν ἀπεφάσισα νὰ ἀνέλθω μόνος βοηθούμενος ὑπὸ
τοῦ χάρτου μου καὶ ἀκλουθῶν μακρόθεν τὰ ἴχνη τοῦ Ἀγ-
γλου.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εὐρον τὸ δεῖπνον ἑτοιμον. Μι-
κρὰ τις τράπεζα εἶχε παρασκευασθῆ δι' ἐμέ. Μακρότερον ἐ-
κάθητο ὁ λόρδος μετὰ νέας δεσποινίδος, θυγατρὸς τοῦ βε-
θαίως, ἦν πρῶτον ἤδη ἐβλεπον.

Ἦτο εὐγενὴς τοὺς τρόπους, ἀπαστρέπτουσα καλλονὴ καὶ
χάριτι, υπερήφανος ὅμως, ὡς ὄλαί αἱ δεσποινίδες ἀγγλίδες, αἱ
εἰς ἀριστοκρατικὰς ταξεῖς ἀνήκουσαι.

Γνωρίζων τὴν ἀγγλικὴν ἡδυνάμην ν' ἀκούω τὴν συνο-
μιλίαν των, μὴ μετέχων αὐτῆς· οὗτοι ὅμως περιωρίσθησαν
λακωνικῶς κατηγοροῦντες τοὺς ὑπηρέτας, τὰ τρόφιμα καὶ
τὴν καθαριότητα.

Τὸ γεῦμα ἦτο ἐκλεκτόν· ἡ δεσποινὴς ἐγεύετο μεγάλου πλα-
κούντος, εὐχαρίστως δ' ἔπινε σταγόνας τινὰς οἴνου, ὃν κατὰ
τὴν ὀδοπορικὴν βεθαίως ἠγόρασαν.

Ἐν τούτοις ὁ σεβαστὸς λόρδος ἠσχολεῖτο περὶ τὴν παρα-
σκευὴν τείου, ὅπερ ἀπετέλει τὸ δεῖπνον του, σοβαρὸς καὶ πε-
ρίφροντις, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλου τινὸς ἔργου. Ὅλοι οἱ
ὑπηρεταὶ τῶν ξενοδοχείων κτεγίνοντο εἰς τούτο ἑτοιμοὶ νὰ
ριθῶσιν εἰς τὰς φλόγας ἵνα τὸ τείον ἐκεῖνο παρασκευασθῆ
καλῶς. Ὁ λόρδος ἐφέρετο ψυχρῶς πρὸς πάντας. Τρόπος πα-
ράδοξος διακρίνων τὸν ἀριστοκρατικὸν Ἀγγλὸν ἐν τῇ θαλάσ-
σῃ, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ ἐν τῇ στερεᾷ.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου εἰσῆλθεν ὁ ὀδηγός.

— Αἱ! κύριε, πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν τὰ χαράγματα,
διότι τὸ μεσημέρι θὰ ἔχωμεν μικρὰν θύελλα καὶ εἶνε κίνδυνος
μὲ τὸ χιόνι. Πιστευσάτέ με· λοιπόν, ὅτι δὲν θὰ ἐμποδίσῃ ἡ
ὀμπρέλλα τῆς κυρίας...

Τὸ τραχὺ καὶ ἀφελὲς ἦθος τοῦ ὀδηγοῦ προφανῶς προσέ-
βαλλε τὸν λόρδον· πρὶν ἀπαντήσῃ εἶπεν ἀγγλιστὶ πρὸς
τὴν κόρην του.

— Ὁ ὀδηγὸς οὗτος φέρεται λίαν ἀποτόμως...

— Εἶνε ἀνόητος. Εἶπατε εἰς αὐτόν ὅτι μόνον ὅταν ὁ οὐ-
ρανὸς εἶνε ἀνέφελος θ' ἀναχωρήσω.

Καὶ ὁ λόρδος στραφεὶς πρὸς τὸν ὀδηγόν :

— Δὲν θὰ ἀναχωρήσῃ, ἂν οὐρανὸς ἔχῃ ἐν νέφος.

— Εἶνε ἀδύνατον. Τὸ πρῶτὸ πάντοτε εἶνε νέφη· σὰς εἰδο-
ποιῶ, πρέπει νὰ φύγωμεν τὰ χαράγματα. Ἡμεῖς γνωρίζομεν
τοὺς τόπους καὶ τὸν καιρὸν.

— Πονηρὸν ὂν σύ. Εἶπον δὲν θέλει ἀναχωρήσῃ ἂν οὐρα-
νὸς ἔχῃ ἐν νέφος.

— Ὅπως θέλετε λοιπόν. Στοιχηματίζω ὅτι μόνον τὰς
ἐννεὰ ὁ οὐρανὸς θὰ εἶνε καθαρὸς. Ἄν ἀναχωρήσωμεν τὰς ἐν-
νεὰ, τὸ μεσημέρι θὰ γείνη μικρὰ θύελλα καὶ θὰ εὐρεθῶμεν
εἰς τὸ μέσον τῆς χιόνος. Ἄν ἀναχωρήσωμεν πρῶτὸν, τὸ μεση-
μέρι θὰ εἴμεθα εἰς Σίξτ καὶ ἄς ἔλθῃ τότε ἡ θύελλα.

— Εἶνε πονηρὸν ὂν, εἶπεν ὁ λόρδος εἰς τὴν κόρην του. Ἐν-
νοεῖς τὴν πανουργίαν του, Κλαίρη; Γνωρίζει ὅτι αὔριον θὰ
ἔχωμεν κακὸν καιρὸν καὶ θέλει νὰ μὰς πείσῃ ν' ἀπέλθωμεν
πρῶτὸν, διότι βραδύτερον θὰ βρέξῃ.

— Καὶ ἐγὼ τοῦτο πιστεύω. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶνε
διαβόητοι κλέπται. Εἶπατε εἰς αὐτόν ὅτι ἐνοήσατε τὴν ἀ-
πάτην.

— Φίλε, ἐννοῶ πολὺ στρατηγήματα. Δὲν θὰ ἀναχω-
ρήσῃ ἂν οὐρανὸς δὲν εἶνε ὡς παροψίς αὐτῆ. Ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ... ἐννοῶ... ἀλλ' εἶνε μεγάλη ἀνοησία. Θὰ φέ-
ρω καὶ τὸν Πέτρον ὅστις ἔχασε δύο χοίρους ἐκεῖ.

— Ἀπαγορεύω χοίρους ἐκεῖ...

— Διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω, κύριε...

— Ἀπαγορεύω χοίρους καὶ ἀποδείξεις.

— Ὅπως θέλετε.

— Ἀπαγορεύω, διάβολε, κύων!

Ὁ ὀδηγὸς ἐξῆλθε καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἡδυνήθη νὰ ὀρί-
σω, συνήθως, τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Καὶ ἐπίστευ-
σα μὲν τοὺς λόγους τοῦ ὀδηγοῦ, ἀπεφάσισα ὅμως νὰ μετᾶσχω
τῆς τύχης τοῦ λόρδου.

Εἶνε λίαν ἐπίμονοι ἄνθρωποι οἱ ὀδηγοί. Παρὰ τὰς ληφθεί-
σας διαταγὰς, ἦλθεν, ὄρθρου βαθέος, ἵνα ἐξεγείρῃ τὸν λόρ-
δον καὶ πείσῃ αὐτόν ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ λόρδος βαρέως φέρων τὸν ἀγροῖκον τοῦ κυνηγοῦ τρόπον,
μανιακὸς κατῆλθε τῆς κλίνης, προκύψας δὲ τοῦ παραθύρου καὶ
ἰδὼν τὸν οὐρανὸν νεφοσκεπῆ δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν
μεγάλην ὀργὴν του.

— Διάβολε, κακούργε, κύων, παγούργε! ἀνέκραξεν. Ἐν-
νοῶ στρατηγήματα! Ἐννοῶ! Δὲν θέλω ἀναχωρήσει ἂν νέ-
φος ἔχῃ οὐρανὸς... στερέωμα... Φύγε σύ... ταχέως σύ...

Ὁ ὀδηγὸς ἀπῆλθε ψιθυρίζων καὶ ἀπορῶν ἐπὶ τῇ καλλίστῃ
ἐκείνῃ ὑποδοχῇ.

Αἱ μετεωρολογικαὶ ὅμως παρατηρήσεις τοῦ ἐπραγματο-
ποιοῦντο. Περὶ ὥραν ὀγδόην ὁ ἥλιος διασχίζων τὰ πυκνὰ
νέφη καὶ τὴν ἐπικαλύπτουσαν τὴν κοιλάδα ὀμίχλην δια-
λύων, ἐπέλαμψε μεγαλοπρεπῆς ἐν τῷ ἀταράχῳ οὐρανῷ.

Καὶ τότε ὁ λόρδος καὶ ἡ κόρη του κατῆλθον τοῦ ξενοδο-
χείου καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἡμιόνων, οἵτινες ἀπὸ δύο ὥρων
ἐπισεσαγμένοι ἀνέμενον αὐτοὺς μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ.

Τρίτος ἡμίονος ἔφερε τὸ κιβώτιον αὐτῶν εἰς Σίξτ διὰ συν-
τομωτέρας καὶ ὀμκλωτέρας ὁδοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια).

I. Γ. Σ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ

Α'

Πεισματώδης μάχη είχε συναφθῆ μεταξύ τοῦ Γαλλικοῦ Συντάγματος ... εὐρισκομένου ἐπὶ τῆς ἀγόνου κλιτύος λόφου τινός, καὶ τῶν Πρωσικῶν στρατευμάτων, ἐστρατοπεδευμένων ἐντὸς τοῦ κάτωθεν ἐκτεινομένου συδένδρου δάσους εἰς ὄγδοηκοντα μέτρων ἀπόστασιν. Οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἐκραύγαζον ἀδιακώπως πρὸς τοὺς ἀνδρείους στρατιώτας των : «πρηνήδον» οὐδεὶς ὅμως ἐξ αὐτῶν ὑπήκουεν εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην. Σύσσωμον τὸ ὑπερήφανον Σύνταγμα συνεσπειροῦτο περὶ τῆς τριχόρου σημαίας του. Ὁμοίαζε πρὸς ποίμνιον καταληφθὲν αἰφνιδίως ἐν ἀδένδρῳ τοποθεσία ὑπὸ σφοδρᾶς καταιγίδος.

Ἄδικαίλιπτος βροχὴ σφαιρῶν ἐθέριζε τοὺς Γάλλους ὀπλίτας. Ἡ σημαία κυματίζουσα ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, ἐκλινεν ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ τοῦ κρατούντος αὐτὴν σηματοφόρου. Βροντώδης τότε φωνή, δεσπόζουσα τοῦ κρότου τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν οἰμωγῶν τῶν τραυματιῶν, ἤκουετο : « Ὅστη σημαία, παιδιὰ ! Ὅστη σημαία ! » Παρὰ ταῦτα δὲ ἀξιωματικὸς ἔσπευσε καὶ ἀνύψωσε τὸ ἥρωϊκὸν λάβαρον τοῦ Συντάγματος. Εἴκοσι καὶ δύο φορές ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡ ἐθνικὴ σημαία, ἐκφυγούσα τῶν χειρῶν τοῦ τρωθέντος σηματοφόρου, καὶ εἴκοσι οὐσὶ φορές ἀνυψώθη ἐκ νέου ὑπερήφανως. Ὅποτεν δὲ ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ ἡ σαλπιγὴ ἐσήμανεν ὑποχώρησιν, τὸ ἐκ δεκάδων μόλις στρατιωτῶν ἀποτελούμενον πλέον σύνταγμα, ἤρξατο βραδέως ὑποχωροῦν, φέρον ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ τὴν ὑπὸ τῶν σφαιρῶν κατεσχισμένην σημαίαν του, κρατούμενην ἐρρωμένως ὑπὸ τοῦ εἰκοστού τρίτου σηματοφόρου τῆς ἡμέρας ἐκείνης—τοῦ ἐπιλοχίου Σίμωνος.

Β'

Ὁ ἐπιλοχίας Σίμων ἦτο ἀγράμματος, μόλις δὲ κατώρθωνεν νὰ χαράσῃ τὴν ὑπογραφὴν του. Ὑπηρέτει ἐν τῷ Γαλλικῷ στρατῷ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας περίπου. Ζωηρὰ διετῆρει ἐπὶ τοῦ πεπεισμένου μετώπου του τὰ ἔργα τῶν ταλαιπωριῶν καὶ στερήσεων τοῦ κοινωνικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ βίου. Οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει γονεῖς. Κατὰ τὴν γέννησίν του ὁ μόνος τίτλος, ὃν ἔφερον, ἦν ὁ τοῦ νόθου.

Τὴν ἐσπέραν τῆς μάχης ὁ Συνταγματάρχης, καλέσας αὐτὸν τῷ εἶπε : «Σὲ προβιβάζω εἰς ἀνθυπασπιστὴν καὶ τακτικὸν σηματοφόρον τοῦ συντάγματος».

Αἴγλη ὑπερηφανείας περιέβαλλε τὴν πεπονημένην μορφήν τοῦ γέροντος στρατιώτου ἐπὶ τῷ ἀγγέλιματι τούτῳ. Τὸ κυρτὸν αὐτοῦ σῶμα ἔλαβε στάσιν ὑπερήφανον, ἀρρενωπὴν. Τὸ πρὸς τὰ κάτω νεῦον παντοτε συνεσταλμένον βλέμμα του τὸ ἀνήγειρεν ὑψηλὰ, ὅπως βλέπη τὸ ράκος ἐκεῖνο κυματίζον καὶ τὸ κρατῆ ἄνωθεν τοῦ θανάτου, τῆς προδοσίας, τῆς καταστροφῆς. Ἀνέκφορος εὐτυχία ἀπεικονίζετο ἐπὶ τῆς ἐρριτωδωμέ-

νης αὐτοῦ μορφῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μαχῶν, ὅποτεν ἐκράτει στερεῶς μὲ ἀμφοτέραι τὰς χεῖρας τὴν ἐθνικὴν σημαίαν.

Διετέλει πάντοτε σιγηλός, ἀκίνητος, σοβαρός ὡς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἱερὸν τι ἀντικείμενον. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του, τὸ ψυχικὸν καὶ σωματικὸν αὐτοῦ σθένος συνεκεντροῦτο ἐν ταῖς συνεσφιγμέναις χερσὶ του. Διὰ τοῦ προκλητικοῦ ὄμματος του ἐφαίνετο ὡς ἂν ἔλεγε πρὸς τοὺς Πρώσους : «Δοκιμάσατε νὰ τὴν ἀρπάσῃτε». Οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμησε νὰ τὸ πράξῃ, οὐδ' αὐτὸς ὁ Θάνατος. Μετὰ τὰς μάχας τοῦ Μπορνὺ καὶ τῆς Γκραβελότης, ὁ γηραιὸς σηματοφόρος ἠκολούθει παντοῦ τὴν στρατιὰν κρατῶν πάντοτε στερεῶς τὴν διαφανῆ πλέον καταστάσαν ἐκ τῶν πληγῶν σημαίαν του.

Γ'

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μέτς, καθ' ἣν τὰ μὲν Γαλλικὰ τηλεβόλα ἐσκωρίων ἄχρηστα ἐν τῷ βορβόρῳ, ὁ δὲ ἐκλεκτότερος στρατὸς τοῦ κόσμου, θελιῶν ἐκ τῆς ἀδρανείας καὶ τῆς ἐλλείψεως ζωοτροφιῶν, κατεμαστίζετο ἐκ θανατηφόρων πυρετῶν καὶ θλίψεων, οὐδεὶς ἀνέμενε τι πλέον. Πάντες ἦσαν ἀπεγοητευμένοι, ἐκτὸς τοῦ γέροντος σηματοφόρου. Ἡ τρίχρους σημαία τῷ ἐνέπνεε ζωὴν, θάρρος, ἐλπίδας.

Δυστυχῶς ὅμως, ὡς ἐκ τῆς ἀκινήσιας τῶν στρατευμάτων, ὁ συνταγματάρχης αὐτοῦ διετάξε νὰ τοποθετήσωσιν ἐντὸς τοῦ οἰκηματός του, κειμένου ἐν τινι προαστείῳ, τὴν σημαίαν τοῦ συντάγματος, ὁ δὲ δυστυχὴς σηματοφόρος ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁμοίαζε πρὸς μητέρα, ἔχουσαν τὸ βρέφος τῆς παρὰ τινι τροφῷ μακρὰν αὐτῆς. Ἐνίοτε ἀνεχώρει ἐκ τῶν μακρῶν κειμένων σκηνομάτων, ὅπως ἀνέλθη ἐπὶ τοῦ Μέτς καὶ ἴδῃ τὴν προσφιλῆ του σημαίαν. Μόνῃ ἡ θεὰ τῆς τῷ ἐνέπνεε θάρρος καὶ ὑπομονήν, ἐπανήρχετο δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὴν σκηνὴν του πλήρης ὠραίων πολεμικῶν σχεδίων.

Πρωῖαν τινὰ ἐξεληθὼν τῆς σκηνῆς του, εἶδε περὶ αὐτὸν τοὺς στρατιώτας καθ' ὁμίλους τεταραγμένους, κραυγαζοντας λυσσῶδως, μὲ τοὺς γρόνθους συνεσφιγμένους καὶ τὰς χεῖρας τεταμέναις πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τῆς πόλεως. Ἐκραύγαζον :

— Τί τὸν φυλάμε ; νὰ τὸν κάψουμε ζωντανόν . . .

Οἱ δὲ ἀξιωματικοί, σκυθρωποί, περιλυτοί, μὲ κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἐβηματίζον ἀπώτερον, ὡς ἂν ἠσχύωντο νὰ πλησιάσωσι τοὺς στρατιώτας αὐτῶν. Πρὸ τινῶν στιγμῶν μόλις εἶχον ἀναγνώσει ἐνώπιον ἑατὸν πετήκοντα χιλιάδων γενναίων στρατιωτῶν, καλῶς ὀπλισμένων, τὴν διαταγὴν τοῦ Στρατάρχου Βαζαίν, παραδίδοντας αὐτοὺς εἰς τὸν ἐχθρόν, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνπιστάσεως.

— Καὶ αἱ σημαῖαι ; ἠρώτησεν ὠχρῶν ὁ γέρον σηματοφόρος.

Τὰ πάντα ὤφειλον νὰ παραδώσωσιν. Ὅπλα, τηλεβόλα, σημαίας, πᾶν ὅ,τι τέλος ἐναπέμενον ἐκ τῶν πολεμοφοδίων.

— Στὸ διάβολο ! . . . Τὴν δικὴν μου ὅμως δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ τὴν πάρουν, ἐκραύγασε μανιωδῶς ὁ γέρον, καὶ ἤρξατο τρέχων πρὸς τὴν πόλιν.

Δ'

Ἐκεῖ ὡσαύτως ἐπεκράτει θόρυβος καὶ ἀταξία. Ἐπιτροπαὶ ἐξηγηριωμένοι διηθύνοντο παρὰ τῷ στρατάρχῃ. Ὁ σημαιοφόρος, οὐδὲν βλέπων, οὐδὲν ἀκούων, ἔσπευδε πρὸς τὸ σῆμα τοῦ συνταγματάρχου του.

— Νὰ μοῦ πάρουν τὴ σημαία μου! τὴ δόξα μου! καὶ με τί δικαίωμα; ἐτραύλιζεν ὁ γέρον ἐξωργισμένος.

Ἐίχε συλλάβει ὠρισμένον τι σχέδιον. Νὰ ἀρπάσῃ τὴν σημαίαν, καὶ διερχόμενος διὰ μέσου τοῦ συντάγματός του, νὰ διασχίσῃ τὴν Πρωσικὴν γραμμὴν μεθ' ὧλων ὅσοι ἤθελον νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν.

Ἀφίγηθαι πρὸ τοῦ οἰκήματος τοῦ συνταγματάρχου, ἐζήτησε νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὁ σκοπὸς τὸν ἠμπόδισεν. Ὁ συνταγματάρχης οὐδένα ἐδέχετο πλέον.

Ὁ σημαιοφόρος τότε ἤρξατο βλασφημιῶν καὶ κραυγάζων:

— Τὴ σημαία μου! θέλω τὴ σημαία μου...

Αἴφνης ἐπὶ τινος παραθύρου ἀνεφάνη ὁ συνταγματάρχης περιίλυτος.

— Τί ζητεῖς; ἠρώτησε τὸν σημαιοφόρον.

— Τὴ σημαία μου, κύριε συνταγματάρχα.

— Αἱ σημαῖαι εὐρίσκονται εἰς τὸ ὄπλοστάσιον. Πήγαινε ἐκεῖ νὰ σοῦ δώσουν μίαν ἀπόδειξιν.

— Γιὰ νὰ τὴν κάμω τί;

— Τοιαύτη εἶναι ἡ διαταγὴ τοῦ Στρατάρχου.

— Ἀλλά...

Ὁ συνταγματάρχης εἶχεν ἀποσυρθῆ τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ γέρον σημαιοφόρος κλονιζόμενος ἐψιθύριζε μηχανικῶς: «Μίαν ἀπόδειξιν, μίαν ἀπόδειξιν!» Αἴφνης ἤρξατο χωρῶν πρὸς τὸ ὄπλοστάσιον, οὐδὲν ἄλλο ἀναλογιζόμενος, εἰμὴ πῶς νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν σημαίαν του.

Ε'

Αἱ πύλαι τοῦ ὄπλοστασίου ἦσαν ἠνεωγμέναι. Ἐν τοῖς προαυλείοις ἦσαν κατὰ σειρὰν τοποθετημένα τὰ σκευοφόρα Πρωσικὰ ὄχηματα. Ὁ σημαιοφόρος εἰσερχόμενος ἐκεῖ, ἐφρίκασεν. Ἄπαντες οἱ συναδέλφοί του—ἐξήκοντα περίπου τὸν ἀριθμὸν—ἴσταντο ὀπισθεν τῶν ἀπαισίων ἐκείνων ἀμαξῶν με κεφαλὴν ἀσκεπῆ. Ψεκάδες βροχῆς ἐδρόσιζον τὰ φλεγόμενα πρόσωπά των. Ἐνόμιζέ τις ὅτι παρίσταντο εἰς νεκρικὴν πομπήν.

Ἐν τινι γωνίᾳ ἐπὶ τοῦ βορβορώδους λιθοστρώτου ἔκειτο αἱ σημαῖαι τῆς στρατιᾶς τοῦ Βαζαίν. Οὐδὲν ἀλγεινότερον τῆς θέας τῶν μεταξίνων ἐκείνων ρακῶν καὶ χρυσῶν κροσσῶν—τῶν ἐνδόξων σημάτων τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ—ἐροίμμένων ἐπὶ τοῦ βορβορίου φύρδην μίγδην.

Εἰς Πρωσσὸς ἀξιωματικὸς τῆς διαχειρίσεως ἐλάβανεν ἀνά μίαν ἐκ τῶν ἐδάφους καὶ τὴν ἐτοποθέτει ἐπὶ τοῦ ὀχήματος, δίδων εἰς τὸν σημαιοφόρον ἐκάστης ἀπόδειξιν, ἐνῶ δύο ἄλλοι συναδέλφοί του εὐθυτενεῖς, ἀτάραχοι, παρίσταντο ἐπιβλέποντες.

Ὡ ἐνδόξα ἱερὰ ράκη! Σὺς παρέδωσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, ἀφοῦ σὺς διέσυρον ἐν τῷ βορβορῷ, ὡς ἀπτέρυγας ἀετούς. Ἀπήρχασθε, περικλεῖς σημαῖαι τοῦ Γαλλικοῦ ἐδάφους,

φέρουσαι μεθ' ὑμῶν τὸ αἶσχος τῆς προσδοσίας. Ἐκάστη ἐξ ὑμῶν ἔφερε μέρος τοῦ μεγαλείου τῆς Γαλλίας. Αἱ ἐκ τῶν ἐχθρικών σφαιρῶν πληγὰς σὺς ἦσαν ἐπιτύμβια δόξης καὶ τιμῆς διὰ τοὺς ὑπὸ τὴν σκιάν σὺς ἀφανῶς πεσόντας.

— Σίμων! ἡ σειρά σου, σὲ καλοῦν, ἐκραύγασαν τῷ γηρικοῦ μας σημαιοφόρῳ. Πήγαινε νὰ λάβῃς τὴν ἀπόδειξιν.

Ἡ κατερρακωμένη σημαία του εὐρίσκετο ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐνόμισεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν αἵματηρὰν μάχην τῆς κλιτύος, ὅτι ἦκουε τὰς σφαῖρας συρίζουσας περὶ αὐτοῦ, τὸν δὲ συνταγματάρχην του κραυγάζοντα: «Ἐπὶ τὴν σημαία παιδιὰ μου! Ἐπὶ τὴν σημαία!» Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐβλεπεν ἐκτάδην κειμένους νεκρούς τοὺς εἴκοσι δύο συναδέλφους του, τὴν δὲ σημαίαν ταλαντευομένην καὶ πίπτουσαν τέλος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐλλείπει βραχίονος ὅπως τὴν ἀνυψώσῃ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ καὶ τὴν διαφυλάξῃ μέχρι θανάτου. Τώρα δέ.....

Ἐπὶ τῷ θλιβερῷ λογισμῷ ὅτι θὰ ἔχανε διὰ παντός τὴν σημαίαν του, τὸ αἷμα ἀνήλθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἡ καρδιά του ἐπαλλε βιαίως. Αἴφνης ὄρμαξ, ἐξάλλος, μανιώδης, ἐπὶ τοῦ Πρωσσοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ τῷ ἀρπάζει ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ προσφιλὲς αὐτοῦ λάβαρον, κρατῶν δὲ αὐτὸ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὑψηλὰ προσπαθεῖ νὰ φωνάξῃ: «Ἐπὶ τὴν σημ...». Ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐσβέσθη ἐντὸς τοῦ στήθους του. Ἡσθάνθη τὴν λατρευτὴν αὐτοῦ σημαίαν διαφεύγουσαν τῶν χειρῶν του.

Ἐν τῷ βεβαρυμένῳ ὀρίζοντι τῶν παραδιδόμενων πόλεων τὸ ἐθνικὸν σῆμα δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κυματίσῃ. Πᾶν τὸ ὑπερήφανον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ ἐν αὐτῷ... ὁ δὲ γέρον σημαιοφόρος ἔπεσεν ἀπόπληκτος, νεκρὸς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΣΤΙΑ

Ἐν τῷ γραφίῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφοροι τόμοι τοῦ ἀνωτέρου περιοδικοῦ ἀντὶ δραχμῶν 3.75 ἕκαστος.

Ἐπίσης δὲ ὀλόκληρος σειρά (1876 — 1891) τόμοι 32 ἀντὶ φράγκων 120.

Ἰδιαίτερος δὲ σειρά τῶμων δεκατεσσάρων (1883 - 1889) ἀντὶ φράγκων 50.

TOMOI KAI ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαυαδίσει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει: εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑκατὸ**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).